

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

શાર્દૂલવિક્રિડિતમ્.

યે જીવેષુ દયાદ્યવઃ સૃજતિ યાન્ સ્વદ્યોપિ ન શ્રીમદઃ
શ્રાંતા યે ન પરોપકારકરણે હૃષ્યંતિ યે યાચિતાઃ ।
સ્વસ્થાઃ સત્સ્વપિ યૌવનોદયમહાવ્યાધિપ્રકોપેષુ યે
તે લોકોત્તરચારુચિત્તચરિતાઃ શ્રેઘ્રાઃ કતિ સ્યુર્નરાઃ ॥

જેને ઇવદયા વડી મનવિયે, લક્ષ્મીનાથો મર્મે નહોં,
ઉપકારે નહોં થાક, યાચકગણે વ્યાઘ્રહાર માને મહી;
શાંતિ ચિન્તનાથી, હુણાની મદના, રોગે હણુયે નહી,
એવા સુન્દર શ્રેષ્ઠ મુક્ત યુગુધી શોધ્યે જ્યવંત મહી. ૧

પુસ્તક ૨૯ મું.

અશાહ. સંવત્ ૧૯૬૬. શાકે ૧૮૩૫.

અંક ૪ થા.

અગ્રક કર્તા.

શ્રી જૈનધર્મ પ્રસારક સભા. ભાવનગર.

અનુક્રમણિકા.

૧	શ્રીચીન્તો યુગુનુવદ (સમૃદ્ધોદ્ધરી).	...	...	...	૯૯
૨	વર્ધમાન તપની યોગી સંબધી સામાન્ય સમજ...	...	...	...	૧૦૨
૩	તિથિયો સંબધી તપની સમજ...	...	...	...	૧૦૩
૪	ચંદ્રાન્તના રાસ ઉપરથી તીર્થસ્થાનો સાર.	...	...	...	૧૦૫
૫	મેવાડ મારવાડનાં કેટલાંક તીર્થસ્થાનો.	...	...	...	૧૧૪
૬	જૈનધર્મ અને તેના યાત્રિ વિધનો અનુભવ.	...	...	...	૧૨૩
૭	પાલીતાણામાં થયેલી ગંભીર હોનારત.	...	...	...	૧૨૯

શ્રી “સસ્ત્રવતી” છાપણાનું—ભાવનગર.

મૂલ્ય રૂ. ૧)

પોસ્ટેજ રૂ. ૦-૪-૦ ભેટ સાથે.

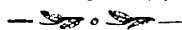
શ્રી મહાવિરજીકૃત ટીકાયુક્ત

કર્મપ્રકૃતિ

(કમ્પપયટી.)

આ અંથ છપાઇને તૈયાર થયો છે. કર્મ સંગ્રહી આઠ કરણ વિગેરેનું જ્ઞાન મેળવવાના ઈચ્છકને માટે આ અંથ બહુજ ઉપયોગી છે. તે ઝવેરી દેવ-ચંદ્ર લાલભાઈ પુસ્તકોદ્યાર ફંડ ખાતે આપવામાં આવ્યો છે. તેઓ પોતાના રીવાજ અનુસાર ભેટ આપતા હશે તેમને ભેટ મોકલશે. બાપીનાઓને માટે પડત કિંમત કરતાં લગભગ અડધી કિંમતના ધેરણને લઈને તેમણે આઠ આના કિંમત રાખેલી છે. ખરીદ કરવા ઈચ્છતાં રે મુળઈ ઝવેરી છવણુચંદ્ર ચાકરચંદ ઉપર પત્ર લખવો. અથવા સુરત મગનલાલ લેક્ચરંદ ઉપર ઢેકાણું ગોપીપુરા કરીને પત્ર લખવો.

આ અંથ ઉપર બીજી ટીકા શ્રી મધ્યોત્તરચંદ્ર ઉપાધ્યાયની કરેલી છે. જે ઉદ્ધાર દિવસના ગૃહસ્થને રૂ. ૮૦૦) લગભગ જ્ઞાનદાનમાં વાપરવાની ઈચ્છા હોય તે અમને જણાવશે તો તેને માટે પ્રયત્ન કરવામાં આવશે.

લાઠી મેન્ગરને ખાસ વિશિષ્ટિ.

લાઠી મેન્ગરને ભેટ આપવાના અથો બુકના આકારે બંધાવતાં તેનું બંધામણ વધારા પડતું બેઠેલું હોવાથી જેઓ બુકાકારે અથો મોકલવા જણાવે છે તેમની પાસેથી બંધામણ તરીકે એકંદરે રૂ. ૧-૭-૦ લેવામાં આવે છે. તે તે અથો પ્રસિદ્ધ કરવામાં સહાય આપનાર ગૃહસ્થો પાસેથી બુકોનું બંધામણ લેવામાં આવ્યું નથી. તેથી બહારગામના લાઠી મેન્ગરને ભેટના પુસ્તકો મોકલતાં પોસ્ટેજ ઉપરાંત ભેટલી રકમ મંગાવવામાં આવે છે. તંત્રી.

ઉપરના અથો કિંમતથી મંગાવનારને માટે પણ નીચે

પ્રમાણે સગવડ રાખવામાં આવી છે.

પોસ્ટેજ.

૧ શ્રી પંચાશક અંથ સટીક. કા. ૫૦ રૂલો ૧૦૦૦૦	રૂ. ૨૫	૦૮
૨ શ્રી કર્મઅંથ ટીકા-યુક્ત વિભાગ રજો. કા. ૪૦ રૂલો ૮૦૦૦	રૂ. ૨)	૦૮
૩ શ્રી જ્ઞાનસાર ટીકા-યુક્ત. કા. ૧૪ રૂલો ૩૦૦૦	રૂ. ૦૫૫	૦)૨૫
૪ શ્રી પરિશિષ્ટ પર્વ. કા. ૨૨ રૂલો ૪૦૦૦	રૂ. ૧)	૦)૨૫
૫ શ્રી પ્રમેયરત્નકોષ. કા. ૬ રૂલો ૧૨૦૦	રૂ. ૦૮	૦)૮
૬ શ્રી પ્રકરણો વિગેરેના સ્તવનાદિનો સંગ્રહ.	રૂ. ૦૫	૦)૧૫
૭ ધનપાળ પંચાશિકા, ટીકા અર્થયુક્ત.	રૂ. ૦)૨૫	૦)૩૫
૮ લવવાતી ને લક્ષ્મી સરસ્વતીનો સંવાદ.	રૂ. ૦)૨૫	૦)૩૫

બહારગામથી મંગાવનારને પોસ્ટેજ ઉપરાંત એક આનો વેલ્યુપેશનનો લાગશે

जैन धर्म प्रकाश.

जो जो जज्याः प्रदीप्तजवनोदरकटपोऽयं संसारविस्तारो निवासः शारी-
रादिदुःखानां । न युक्त इह विदुषः प्रमादः । अनिदुर्लभं मातृपावस्था ।
प्रधानं परलोकसाधनं । परिणामकटयो विषयाः । विप्रयोगान्तानि गन्धद्वयानि ।
पातजयातुरमविज्ञातपातमायुः । तदेवं व्यवस्थिते विध्यापनेऽस्य संसारप्रदीप-
नकस्य यत्नः कर्तव्यः । तस्य च हेतुः सिद्धान्तवासनासारो धर्ममेव । अतः
स्वीकर्तव्यः सिद्धान्तः । सम्पक् सेवितव्यास्तदजिज्ञाः । जावनीयं मुण्डमा-
त्रिकोपमानं । त्यक्तव्या खट्वसदपेक्षा । जवितव्यमाज्ञाप्रधानेन । उपादेयं प्रणि-
धानं । पोषणीयं सत्साधुसेवया । रक्षणीयं प्रवचनमाश्रित्य । एतच्च विधि-
प्रवृत्तः संपादयति । अतः सर्वत्र विधिना प्रवर्तितव्यं । सूत्रानुसारेण प्रत्य-
जिज्ञातव्यमात्मस्वरूपं । प्रवृत्तावपेक्षितव्यानि निमित्तानि । यतितव्यमसंपन्न-
योगेषु । लक्ष्यितव्या दिस्रोतसिका । प्रतिविधेयमनागतमस्याः । जवन्येवं-
प्रवर्तमानानां सोपक्रमकर्मविज्ञयः । विच्छिद्यते निरुपक्रमकर्मानुबन्धः । तस्मा-
दत्रैव यतश्चं यूयमिति ॥ उपमितिजवप्रपञ्चा कथा ।

पृष्ठतः २६ भुं.

अपाठ. सं. १८३६, शाडे १८३५.

अंक ४ ध्या.

श्रीमद् हेमचंद्राचार्य विरचित *अयोग व्यवच्छेदिका (वत्रीशी) श्रीवीरनो गुणानुवाद. (समश्लोकी.)

(अनुवादक श्री. भावण नामण शाह.)

उपलब्धि छंद.

अध्यात्म वेत्ताथरी ऐ अगम्य, वयस्विमोथी पालु ऐ अवाच्यः

दृष्टाथरी ऐ नहि दृश्यथ, स्तवीश हुं ऐ वीरनुं स्वथ.

१

ॐ अयोगना विभाग पाठ्यारी.

ને યોગિને આ સ્તુતિ શું અશક્ય, ગુણોમર્તિ સગ મને અનન્ય;
 એવું વિચારી સ્તુતિ આ તમારી, કરતાં છતાં અજ્ઞ ! ન દોષકારી. ૩
 ક્યાં સિદ્ધસેન-સ્તુતિયો મહાર્થો, ને આ અશિક્ષિતવણી કળા ક્યાં ?
 માર્ગે યુધાધિપતિનાંજ તો 'ય, ધીમે જતું બાળ ન શોચનીય. ૪
 દે નાથ ! જે નાશ કર્યો અનેક, 'દુરંત દોષો સહુ તેજ છેક;
 આશ્ચર્ય એ તેજ વિવિધ દોષો, ઇર્ષ્યાથી લેતાં પર તીર્થદેવો. ૫
 યથાર્થ જે 'તાં પ્રભુ ! આપ વસ્તુ, ન મેળવ્યું કાશલ અન્ય જેવું;
 જે લાવતાં 'અશ્વત્થ' શૃંગ પોતે, નમું ! અહો એ નવં પડિતોને. ૬
 હમેશ એ ધ્યાનગણે જગતને, કૃતાર્થ કરતાં પ્રભુ ! આપ નિશ્ચ;
 શું અન્ય આશ્રિતજ શરણ લેવાં, પ્રસન્ન થઈ તે નિજ માંસ દેતાં. ૭
 પોતે કુમાર્ગો વહતાં જતાં રે, ને અન્યને એ ઠગતાં અરે રે;
 'સુમાર્ગને' તદ્દવિદ એ તમોને, ઇર્ષ્યાથી એ અધ જનો ! વખોડે. ૮
 પ્રદેશવાળાં પરશાસનો એ, રે ! આપનું શાસન હારવું તે;
 અધાત પોત તુતિ ડંગરે એ, વિડંગના શું થતી ભાનુમંડલે. ૯
 શરણ્ય ! તારા પણ તત્ત્વમાં જે, સંદેહી કે થાય વિરોધી તો તે;
 સ્વાદિષ્ટ ને યોગ્ય સુહિત પથ્યે, સંદેહી કે થાય વિરોધી તો તે. ૧૦
 હિંસાદિ એ કર્મ પથો ઠહાથી, સર્વજથી કે ન કહેલ તેથી;
 'નૃશંસ દુર્ધુદિ તણીજ બાણ, રે ! અન્યનું 'આગમ 'અપ્રમાણ. ૧૧
 ક્ષિતોપદેશે 'સર્વજ કૃતિથી, 'સુમુક્ત મત્સાધુતણુ ગૃહાથી;
 'પૂર્વાપરે એ અવિરોધ તો એ, પ્રમાણ ત્હારાં પ્રભુ આગમે એ. ૧૨
 કરે તિરસ્કાર સમું ગણે કે, આળોટતાં સુર પગે તમારે;
 નો 'યે યથાવસ્થિત દેશનાઓ, છુપાવશે ! એ કયમ અન્ય દેવો. ૧૩
 એ દુઃખ આ ઠાળ વિષે ફળેલું, 'સે'તાં થશે કાર્ય તમારી જેવું;
 કરે ઉપેક્ષા તુજ 'શાસનાર્થ, તો આ જન ! પૂર્ણ ઠગાય નાથ. ૧૪
 હજાર વર્ષો સુધી રે તપો તપે, ને યોગ યુગાંતર સુધી સાધે;
 ત્હારો પ્રભુ ! માર્ગ મળે ન તોયે, કે મેળવે મોક્ષ ન કે મૂકાયે. ૧૫
 'અનામ 'જ્ઞતયાદિ કૃતિપણું તો, સંભાવના સંભવિ વિપ્રલંભો,

૧. અનિવાર્ય. ૨. અશ્વશૃંગ-ધોધાને ક્યારે પણ શીંગડું હોતું નથી, પણ મતાંતરવાળા
 ન્યાં ત્યાંથી ઘસડી લાવેછે. ૩. નરીન પડિતો. ૪. સગ માર્ગવાળા. ૫. તેને બાણુનાર.
 ૬. રાક્ષસો. ૭. ધર્મસિદ્ધાંતો. ૮. માનવા લાયક નથી. ૯. સર્વજ્ઞે બતાવેલ હોવાથી.
 ૧૦. (સંસારથી) મહાવાતી ઇર્ષ્યાવાળા. ૧૧. પહેલાં અને પછી પરસ્પર વિરોધ ન હોય.
 ૧૨. શાસનને માટે. ૧૩ અપયથાર્થ કહેનાર. ૧૪ આગમય વિગેરે.

- એ દેશનાઓ પરપંથવાળી, શું દિવ્ય વાણી મહિં હોય તહારી. ૧૫
- અયુક્ત અન્યે ઋણુતાથી કીધું, શિષ્યે મળી અન્ય રૂપે બનાવ્યું;
કંકાસ એવો નવ નાથ તારે, તત્ત્વો બધાં એ તુજ હીપતાં રે. ૧૬
- દેહાદિ જ્યારે નવ મોક્ષ ત્યારે, શરીર જ્યારે ઉપદેશ ત્યારે;
અન્યોન્ય સ્પર્ધા ક્યમ એ ઘટે રે, અન્યે સ્વીકારેલજ દેવમાહે. ૧૭
- પૂર્વેજ દેવાંતરમાં ગયેલા, રાગાદિ એવા સહુ દોષ મેલા;
હે નાથ ! એ મોહયદી કણ્ણા, સમાધિમાં સ્થિર થઈ ન કરતાં. ૧૮
- અરે ! વિવાદિ જન જેમ તેમ, સૃષ્ટિ રચો ! નાશ કરો ફરીજ;
પરંતુ હે નાથ ! તું એકમાજ, સંસાર નિસ્તારક દેશનાં જ. ૧૯
- શરીર સિંહાસન સ્થિર ને શ્લથ, ને નાસિકા આશ્રિત સ્થિર નેણ;
શીખ્યા નહિં એ પરતીર્થ દેવો, જિનેંદ્ર ! મુદ્રા પણ આપની તો. ૨૦
- હે નાથ ! સમ્યક્ષ બળે જણાય, રે ! આપનો એ પરમ સ્વભાવ;
કુવાસના જાળ વિનાશનારા, નમું ! પ્રભુ શાસનને તમારા. ૨૧
- અપક્ષપાતે કરીને પરીક્ષા, અનન્ય બનેતું જણાય તેમાં;
તહાં યથાસ્થિત પદાર્થ કે'તું, અયોગ્ય સિદ્ધાંત કહે ! પરાતું. ૨૨
- અનાદિ અજ્ઞાન રહસ્ય ખૂંચ્યા, સ્વચ્છંદ થઈ આપલ સેવતા રયો;
એવાથી હાર્યો પ્રભુ ! મોક્ષ માણું, હું આપનો સેવક રે કહું શું ? ૨૩
- મૂક્યાં અરે વેર વિરોધ સર્વે, જે નિત્ય વેરી પણ સેવતાં તે;
રે ! અન્યને હુલસ નાથ તહારી ! એ દેશના ભૂમિ નમું હું સારી. ૨૪
- માને, મદે, કે મદને, કરીને, કોષે ય લોભે વળી હર્ષથી એ;
હાર્યા અરે એ પરનાં મુદ્રો તો, સામ્રાજ્ય તેનું સહુ અર્થ એ તો. ૨૫
- રે ! કે'કતાં કંઠ પરે કુહાડો, તે અન્ય દેવો કરતાં પ્રસાપો;
મનીષિઓનું તુજમાં જિનેંદ્ર ! ન રાગમાત્રે મન પ્રેમ યુક્ત. ૨૬
- નક્કો કર્યું રે પણ નાથ તહારી, મુદ્રા અરે ! એ નવ તેજ ધારી;
પરીક્ષતાં જે જન મધ્ય ભાવે, સમાનતા ફહે મણિ કાચ મધ્યે. ૨૭
- હું એ પ્રતિપક્ષી જનો સમક્ષ, ગંભીર નાદે કહું એ અવાજ;
“ ન અન્ય કોઈ જિનદેવ તુથી, સ્થિતિ અનેકાંત નતો નયોની. ” ૨૮
- શ્રદ્ધાથકીજ નહિ પ્રેમ તુંમાં, ન દ્રેષમાત્રે અરૂચિ પરોમાં;
યથાર્થ આપ્તત્વ પરીક્ષતાં રે, સ્વીકાર તહારો ! વીર મેં કયો એ. ૨૯

૧. અન્ય મતાવલમ્બિઓએ. ૨. સરળપણે. ૩. તેના શિષ્યોએ વળી તેનાથી ઉલટું
કયું. ૪. સૃષ્ટિને કર્તા-વળી નાશકર્તા. ૫. સંસારનો અંત લાવનારી. ૬ અમૂકની તમ્હેણમાં
પરચુતાં. ૭ મનિ વેર-વેરો કે-કે'કર ને પાકાંડી. ૮ સચરસણ ખુણિ. ૯ કુવાસ ૧૦ વિદ્વાનોનું.

અજ્ઞાનીઓને ન પ્રકાશકારી, જે આપને સત્વર પામનારી;
 એ હેમચંદ્રાંશુ સુતર્થ રમ્ય, વાણી સ્તવીયે પ્રભુ જે અગમ્ય. ૩૦
 આર્થ—જે તે સમે જેમ તેમ, જે છે તે નાથ નામથી જે તે:
 દોષ કલેશ વગર આપ, એકજ તો હો તમન તમને. ૩૧
 શિખરિણી—અરે શ્રદ્ધાનાત્ર, તદપિ મધ્યા ભદ્ર મતિયો,
 ભલે નિદો કાં તો. પ્રકૃતિ પરવાદ્યસનિયો;
 અરાગી દ્રેષિની, જિનવર! પરીક્ષા જે નેં કરે,
 ઠંથું ત્હેના માટે, સ્તવન પણ આ તત્ત્વ ભર્યું રે. ૩૨

વર્ધમાન તપની ઓઢી સંવંધી સામાન્ય સમજ

(લેખક—સન્મિત્ર કપૂરવિજયજી.)

વર્ધમાન તપ એટલે ઉત્તરોત્તર વૃદ્ધિ પામતો તપ. તે તપ સંવંધી ઓળી ઠરવાની રીતિ આપમાણે છે. પ્રથમ એક આયંજિલ, પછી એક ઉપવાસ એ પ્રથમ ઓળી. પછી બે આયંજિલ અને એક ઉપવાસ એ બીજી ઓળી. પછી ત્રણ આયંજિલ અને એક ઉપવાસ એ ત્રીજી ઓળી. પછી ચાર આયંજિલ અને એક ઉપવાસ એ ચોથી ઓળી. પછી પાંચ આયંજિલ અને એક ઉપવાસ એ પાંચમી ઓળી. આ પાંચ ઓળી એક સાથેજ ઠરવામાં આવે છે. ત્યાર બાદ સશકત, હિંમતવાન હોય તે એજ રીતે ઉત્તરોત્તર એક એક આયંજિલ વધારતો જાય અને તેના ઉપર પ્રત્યેક ઉપવાસ કરી એક એક ઓળી પૂર્ણ કરતો રહે જેમકે ૬ આયંજિલ અને ઉપર ઉપવાસ, પછી ૭ આયંજિલ અને ઉપવાસ, પછી ૮ આયંજિલ અને ઉપવાસ, એવી રીતે યાવત ૧૦૦ આયંજિલ અને ઉપર ઉપવાસ કરે, ત્યારે ૧૦૦ મી ઓળી પૂર્ણ થાય. એટલે વર્ધમાન તપની પૂર્ણાવસ્થા થઈ કહેવાય. આ વર્ધમાન તપની ઓળી અવિચ્છિન્નપણે (વચમાં તૂટક પાડ્યા વગર) ચાલુ રાખવામાં આવે તો તે તપ ૧૪ વર્ષ, ૩ માસ અને ૨૦ દિવસ સુધી ચાલે છે. અને જે વચમાં વચમાં થોડાક દિવસ કંઈ શરીર-દિકની શિથિલતા પ્રમુખ કારણસર પડતી મૂડી પછી આંતરે આંતરે ઠરવામાં આવે તો તે તપ પૂર્ણ થતાં વિલંબ થાય છે. આ વર્ધમાન તપ ઘણેજ પ્રભાવિક તેમજ દ્રવ્ય ભાજન વિશ્ન-ઉપદ્રવને હરનારો છે, તેને કોઈક વિરલ ભાગ્યશાળી જનોજ પૂર્ણ કરી શકે છે. એ વર્ધમાન તપ કોઈ મહાત્માભાવ સુવિહિત સંવિદ ભવભીરૂ ગીતાર્થ શુર પામે શુભ મુહૂર્તે ઉદ્ધાત્તપૂર્વક જિન મંદિરમાં અથવા નંદિ (સમવસરણ) મંડપીને યથાવિધિ અંગીકાર કરી શ્રી શુરમહારાજ પાસે

વાસક્ષેપ કરાવવો; અને પ્રમાદ તથા નવપદની ઓળી કરતાં જે જે સદાચાર પાળવા સૂચના કરવામાં આવી છે તે તે સદાચારો જ્યાં સુધી આ મહાન્ વર્ધમાન તપનું સેવન કરવામાં આવે ત્યાં સુધી શીઘ્ર, અંતોષાદિક પ્રમુખ સદ્વર્તન નેક નિષ્ઠાથી પાળવું. વિશેષમાં પ્રત્યેક ઓળીના દિવસોમાં ગણવું ‘**નમો તવસ્સ**’ અથવા ‘**નમો સિદ્ધાણું**’ પદનું ૨૦૦૦ ગણવામાં આવે છે અને તેના ગુણ પ્રમાણે ૧૨ અથવા ૮ લોગસ્સનો કાઉન્સગ, પ્રતિદિન તેટલાંજ ખમાસમણાં, તેમજ પ્રદક્ષિણા પણ દેવામાં આવે છે. બાકીની સામાન્ય વિધિ નવપદના પ્રસંગે કહેવામાં આવેલ છે તે ઉપરથી જાણી લેવી.

તીર્થીઓ સંબંધી તપની સમજ.

(૧)

બીજનું માહાત્મ્ય તથા સામાન્ય સમજ.

દુવિધ ધર્મનું આરાધન કરવા નિમિત્તે આ તપનું સેવન કરવામાં આવે છે અને તે દિવસે ઉપવાસ પૌષ્ઠાદિક યથાશક્તિ કરવું જોઈએ. એ તપ યથાશક્તિ એ માસ, ૨૨ માસ અથવા છંદગી પર્યંત કરવામાં આવે છે. જ્યાં સ્પષ્ટ ગણવું જણાવવામાં આવેલું નથી ત્યાં પણ નવપદ પૈકી કોઈ પણ પદનું ૨૦૦૦ ગણવું ગણવું ઘટે છે. બાકીનો વિધિ નવપદની ઓળીમાં બતાવ્યા મુજબ યથાચોગ્ય સમજી લેવાનો છે.

(૨)

પાંચમી તપનો મહિમા તથા સામાન્ય સમજ.

જ્ઞાનનું આરાધન કરવા શાસ્ત્રકારે પાંચમી તપ કરવા જણાવ્યું છે. શક્તિ હોય તો સઘળી પાંચમી કરવામાં આવે, નહિં તો દરેક માસની ઉજવણ (અન્નવાળી) પાંચમી, નહિં તો છેવટે કાર્તિક ગુદિ પાંચમી (સ્વાભાગ્ય પાંચમી) તો જરૂર કરવી જોઈએ; તેમાં ૨૦૦૦ ગણવું “**નમો નાણુસ્સ**” એ પદનું ગણવું. કાઉન્સગ લોગસ્સ ૫ અથવા ૫૧ અને એટલાંજ ખમાસમણાં વિગેરે પણ પ્રતિદિન દેવા જોઈએ. આ તપ પણ યથાશક્તિ પાંચ માસ, પાંચ વરસ અથવા છંદગી પર્યંત કરવામાં આવે છે. તપના દિવસે પૌષ્ઠાદિકનું સેવન કરવું જોઈએ.

(૩)

અષ્ટમી (આઠમ) તપનો મહિમા અને તેની સામાન્ય સમજ.

આવશ્યક સૂત્રની નિર્યુક્તિમાં શ્રીમાન્ ભદ્રબાહુ સ્વામીજીએ કહ્યું છે કે “ અકુ ક્રમ્મ મહાણી ગહુમી ” એટલે આદે ધર્મનું મયન કરનારી અષ્ટમી છે.

અર્થાત્ વિધિયુક્ત અષ્ટમીનો તપ કરતાં આઠે કર્મનો ક્ષય થઈ શકે છે. તપના દિવસે બની શકે ત્યાંસુધી અવશ્ય પૌષધ પ્રમુખ કરવું જોઈએ. તે તપ યથાશક્તિ ૮ માસ, ૮ વર્ષ અથવા જીંદગી પર્યંત કરવો ઘટે છે.

(૪)

એકાદશી તપનું માહાત્મ્ય તથા સામાન્ય સમજ.

અગીયાર અંગુલ આરાધન કરવા આ તપનું નિર્માણ છે. શ્રી નેમિનાથ મહારાજને કૃષ્ણજીએ પોતાના ઉદ્ધારાર્થે કંઈ સાધન માટે પૂછ્યું હતું ત્યારે ભગવાને તેને એકાદશીનું આરાધન કરવા જણાવ્યું હતું. સુવ્રત શેઠે આ પર્વનું યથાવિધિ આરાધન કરેલું છે. તપના દિવસે એક ચિત્તે પૌષધાદિકનું સેવન કરવું, અને તે તપ યથાશક્તિ ૧૧ માસ, ૧૧ વર્ષ અથવા યાવત્ જીવિત કરવું જોઈએ. જો વધારે ન બને તો માગશિર શુદ્ધ એકાદશી (મૈત્ર અગીયારશ) નું તો અવશ્ય આરાધન કરવું અને તે જીંદગી પર્યંત કરવું. તેનું શુભલું (૧૫૦ કસ્યાણકનું) અન્ય ગ્રંથમાં બતાવેલું છે ત્યાંથી જોઈ લેવું.

(૫)

ચતુર્દશીનું માહાત્મ્ય અને સામાન્ય સમજ.

ચાદ પૂર્વનું આરાધન કરવા આ તપ કરવામાં આવે છે. તે દિવસે અવશ્ય ઉપવાસ પૌષધાદિકનું સેવન કરવું, અને તે યથાશક્તિ ૧૪ માસ, ૧૪ વર્ષ અથવા જીંદગી પર્યંત કરવું. પાળીની આલોચણ તરીકે પણ દરેક ચૈત્રશે એક ઉપવાસ કે તેના જેટલો બીજો તપ, એ આયંબિસ, ત્રણ નીવી, ચાર એકાસણાં પ્રમુખ કરવો જોઈએ.

(૬)

પૂર્ણિમા અને અમાવાસ્યા સંબંધી તપની સમજ.

છ પર્વ પંચમી પૂર્ણિમા તથા અમાવાસ્યા પણ ચારિત્ર આરાધન તિથિયોજ છે અને તેથી તે ઉપવાસ પૌષધાદિકવડે આરાધવા યોગ્ય છે. તેમાં પણ કાર્તિકી અને ચૈત્રી પૂર્ણિમાની તથા વીર પ્રભુના નિર્ગોણ દિવસ તરીકે અમાવાસ્યાની પણ અધિકતા જણવી, અથવા તો બધી તિથિયોનો વિવેક કરવો ઘટે છે. તે આવી રીતે કે દરેક અષ્ટમી, ચતુર્દશી, પૂર્ણિમા અને અમાવાસ્યા એ ચારિત્ર આરાધનની તિથિઓ જાણીને તેમજ બીજ, પંચમી અને એકાદશી તે જ્ઞાન દર્શન આરાધવાની તિથિઓ જાણીને યથાશક્તિ તપ તથા પૌષધાદિકવડે તેમનું આરાધન કરવું યોગ્ય છે.

ચંદરાગ્નના રાસઉપરથી નીકળતો સાર.

(અનુસંધાન પ્ર. ૨૮ માના પ્રૃષ્ઠ ૪૧૫ થી.)

પ્રકરણ ૧૦ મું.

ગુણવર્ણી પોતાની સામુને કહે છે કે—“હું” તમને ઓળખો દેવા આવી છું. આપની સાથે એક રાત્રી આવવામાં મારા નાથ રીસાયા છે. તેનું કારણ બીજું કાંઈ નથી, પણ આપણી તમામ વાતો તેના જાણવામાં આવી છે. તમે બહુ કુલ મારતા હતા પણ તમારા કરતાં મારા પતિની વિદ્યા વિશેષ જાણાય છે. હું તમને ત્યાં કહેતી હતી કે આ મારા પતિ પરણે છે, પણ તમે માનતા નહોતા; હવે સાચું કંઈ છે કે મારા પતિજ પ્રેમલાલચ્છીને પરણી આવ્યા છે. આ પૃથ્વીતળ ઉપર જો કે કેટલીક સ્ત્રીઓ ઠાહી-વિચક્ષણ હોય છે, પરંતુ પુરૂષ પાસે તેનું હડાપણ લેખમાં નથી, અર્થાત્ ગમે એટલું સ્ત્રીજાતિમાં હડાપણ હોય પણ પુરૂષ જેટલું નજ હોય. આપણે જાનેએ મળીને તેને છેતરવા ધાર્યા, પણ તે ન છેતરાણા અને તેણે એકલાએ આપણને જાનેને છેતર્યા. હું કહેતી હતી કે મારા પતિ છેતરાવા મુકેલ છે, પણ ગરીબનું કહ્યું કોણ માને? જરા વિચાર તો કરો કે જે રણસંગ્રામમાં ધૈર્યતા બતાવનારા છે તે સ્ત્રીથી કેમ છેતરાય? હું તમારા કહેવા પ્રમાણે ચાલી તો મારે તો રંગમાં ભંગ પડ્યો. જે જેને અનુકૂળ કાર્ય હોય તે તેનાથી બની શકે છે. બાકી બીજું કાર્ય કરવા જાય તો મારીજેવા હાલ થાય છે. હે સામુજી! તમારી કળા ને તમારી વિદ્યા હવે તમારી પાસેજ રહેવા દેા. મારે તેના લાલ લેવો નથી. તમે પણ પોતાની બહાઈ હાંકીને મારા જેવીનો સ્વાર્થ બગાડ્યો નહીં. દેશ વિદેશ જેવા ગયા તો ધણીને દુહવવાનું થયું. આ તો નાક વિંધાવવા આવી ને કાન વિંધાવી ગઈ એના જેવું થયું. મેં હજુ કાંઈ વાત માની નથી, પણ જેણે નજરે જોયું છે તેની પાસે ખોટું કેટલી-વાર ચાલે? અને એવા ખોટા પડવામાં માર પણ શો? માટે હવે કહો કે આનો પ્રતિકાર શું કરવો?”

ગુણવર્ણીનાં આવાં વચનો સાંભળીને વીરમતી બ્રાહ્મી કે—“તું” એ વાતની ચિંતા ન કર, હું એનો ઉપાય કરું છું.” આમ કહીને અત્યંત ક્રોધાયમાન થઈ હાથમાં તરવાર લઈ એકદમ તે ચંદરાગ્ન પાસે આવી અને તેને અકસ્માત્ જમીન પર પાડી દઈ છાતીપર ચડી બેઠી. પછી કહ્યું કે—“અરે દુષ્ટ! પાપીષ્ઠ! તેં વહુને શું કહ્યું? બોલ! આજથી તેં મારા છીદ્ર જેવા માંડ્યા છે તો તું મારી વૃદ્ધાવસ્થા શું પાળીશ? મારાથી દેવતા પણ ડરે તો તારો શો ભાર? આ તો કીકી સૌનેયાપર ચડી એટલે અભિમાનમાં આવી ગઈ! તું જાણતો હર્ષણ કે હું

રાજા છું, મને રાજ્ય મળ્યું છે, પણ તે બધું મારું આપેલું છે. હું રાજ્ય કરવાને શકિતવાન છું. તારી મારે જરૂર નથી, મારે તું તારા ઇચ્છેલે સંભાર, હું હવે તને છોડવાની નથી. ”

અપર માતાનાં આવાં વચનો સાંભળી ચંદરાજા લયજાંત થઈ ગયો. ગુણવળી જોજો પાથરીને કરગરવા લાગી. તે બોલી કે-“ હે બાઈજી ! તમારા પુત્ર ઉપર આટલો બધો રોષ ન કરો, એનો એક ગુનેહો મારૂં કરો. આમાં તો કલટા લોકો હસશે. આપને આમ કરવું ઘટતું નથી. હે માતાજી ! મારું સાંભાગ્ય હું જીવું ત્યાંસુધી અવિચળ રહેવા યો. હું તમને ખજે લાગું છું, જોજો પાથરું છું, મારા ઉપર કૃપા કરો. હું તમારા ક્રોધાનજની બાદ સાદન કરી શકતી નથી. શા ભોગ લાગ્યા કે એમણે તમારા છીદ્ર જોયા અને મેં સુખીએ તમારી પાસે આવીને વાત કરી. હું પણ ઠાહી છતાં છેતરાણી. હવે મને ઘણો પસ્તાવો થાય છે. હે માતાજી ! છોડ કહોડ થાય પણ માવતર કમાવતર ન થાય. એમની ઉમર શી ? એ જગતની રીતભાતમાં શું સમજે ? વળી તમે કાંઈ અનર્થ કરશો તો પછી મારે આ મહેલ ને માળીયાં શા કામના છે ? મારું જીવતર બધું ધુળમાં રગદોળાઈ જશે, મારે કોઈ રીતે તેમને છોડો. મારા પર કાંઈ પણ કૃપા હોય તો એમને જીવિતકાન આપો. એ સમજશે તો આટલું પણ ઘણું થયું છે. આપને કીડી ઉપર કટક કરવું ઘટતું નથી. એ તો તમારા લાટકવાયા પુત્ર છે. તમે છો એટલે તે નિશ્ચિંત છે. આપને કાંઈ કહેવું હોય તો તેનીવતી મને કહો, પણ મારા પતિને છોડી દો. ”

વીરમતી બોલી કે-“ હે વહુ ! તું છેટી રહે, એ વાતમાં તું કાંઈ સમજ નહીં. હું આવા પુત્ર વિના ચલાવી લઈશ. કોઈ રીતે હું એને છોડવાની નથી. તું હજાર વાત ઠાહીશ તો તે હું સાંભળવાની નથી. એવું મોતું શા કામનું કે જે કાન તોડે. એને કોઈ જગ્યા ન મળી કે એ મારાજ છીદ્ર જોવા લાગ્યો. તેથી એનો બદલો એને મળવોજ જોઈએ. ”

આ પ્રમાણે ઠાહીને તે ચંદરાજાના ગળા ઉપર તરવાર ચલાવવા જાય છે તેવામાં ગુણવળી બોલી પડી, તેની આંખમાંથી આંસુની ધારા ચાલી અને તે ત્રાસુને ખજે વળગી પડીને બોલી કે-“ હે સાસુજી ! કોઈ રીતે મને પતિલિક્ષા આપો. એણે એક વાર અવિચાર્યું કર્યું પણ હવે લાજ હશે તો આખી જીંદગી સુધી નહીં કરે. વળી વિચાર કરો કે એ નહીં હોય તો આ રાજ્ય કોણ કરશે ? ”

ગુણવળીના આ પ્રમાણેના બહુ અસરકારક વચનોથી વીરમતીએ ચંદરાજાને છોડતો રાજવાનું કબૂલ કર્યું. પણ તેનું જીવતર નક્કામું કરી નાખવા જેવું એક કામ હતું. તે એ કે તરતજ એક દોરો મંત્રીને તેને ખજે બાંધી લીધો, એટલે

વધ્યાવળી રાજ ઉપરના ગાઠગાથા નામ

તરતજ મનુષ્ય શ્રીશ્રીને તે કુકરો થઈ ગયો. પતિને કુકરો થઈ ગયેલો બોઈ ગુણ-
વળી અત્યંત દિલગિર થઈ ગઈ. તે સાસુ પાસે ઠરઠરવા લાગી કે—“હે સાસુજી !
આ શું કર્યું ? મારા પતિને ઉતાવળા થઈને તિર્યચપણું કેમ આપ્યું ? હે માતાજી !
કોઈ પ્રકારે તેને પાછા મનુષ્ય કરો. તેના પરનો રોષ દૂર કરો. આપણુ બે વચ્ચે
એક આટલી વસ્તુ છે તેને અસલ રૂપમાં રાખો. હે બાઈજી ! આપ તો વૃદ્ધ
છો ને હું બાળા છું. હું આપને કહેરા ચોગ્ય નથી, પણ મારા પર કૃપા કરી
તેને અસલ સ્થિતિમાં મૂકો. ગમે તેવો પણ તે તમારો પુત્ર છે. વળી તેનાથી
રાજ શોભશે. તેના વિના રાજ કોણ કરશે ? પંખી રાજ કાંઈ સાંભળ્યા નથી.”

આ પ્રમાણે ગુણવળીએ ઘણી પ્રાર્થના કરી, પણ વીરમતીના રોષ એાછો
થયો નહીં. તેણે છેવટે ચીડાઈને કહ્યું કે—“હવે ગાંડું બોલ બોલ કર નહીં. મને
વધારે છેડવામાં માલ નથી. તારે પણ કુકરી થવાની ઇચ્છા હોય તો હવે બોલજે.”
વીરમતીના આવાં ક્રુર વચન સાંભળી ગુણવળી ચુપ થઈ ગઈ અને વીરમતી
ત્યાંથી પોતાના મકાનમાં ચાલી ગઈ. અહો ! ઘડીમાં શું બની ગયું ? મોટો ધુરં-
ધર રાજ પક્ષી બની ગયો ! વિધાતાના લખેલા લેખ ફેરવવા કોઈ શક્તિવાન નથી.

વીરમતીના ગયા પછી ગુણવળી કુકરાને બોળામાં લઈ હાથવડે પસવાસ્તી
અને આંસુવડે નહવરાવતી બોલવા લાગી કે—“હે નાથ ! જે મસ્તક ઉપર મુકુટ
બીરાજતો હતો તે મસ્તક ઉપર અત્યારે રાતા પીંછાનું છેાણું છે, જે શરીર ઉપર
આછા વાઘા તમે પહેરતા હતા તે શરીર પીંછાઓવડે ઢાંકેલું છે, જે ઠટી ઉપર
તરવાર બાંધતા હતા તેને શસ્ત્રમાં માત્ર વાંકા નખ છે, જે સૂર્યોદય થયે ઉઠતા હતા
તે હવે પાછલી રાત્રે બગનારા થયા છે, જે ભાવતા લોબન કરતા હતા તે હવે
ઉકરણ તરફ દૃષ્ટિ કરનારા થયા છે, જે સુખે ઉત્તમ શબ્દો બોલતા હતા તે સુખે
હવે ‘કુકડુ કુ’ બોલતા થયા છે, જે રત્નજડિત સિંહાસન પર બેસતા હતા તે હવે
ભૂમિપર ભમતા થયા છે અને જે સુવર્ણની હિંચોળાખાટ ઉપર હિંચકતા હતા
તે હવે પાંજરામાં લોહની સળીપર હિંચકતા થયા છે. અરે દેવ ! તેં આ શું
કર્યું !” આ પ્રમાણે અત્યંત વિદાપ કરતી ગુણવળી મૂર્છિત થઈ ગઈ. દાસી-
ઓએ શીતળ ઉપચારવડે સાવચેત કરી. પછી તેને શાંતવન કરવા તેની સખીઓ
તેને સમજાવવા લાગી કે—“હે બહેન ! આમાં કોઈનો દોષ નથી, દોષ કર્મનેાજ છે,
તો ફાગટ કોઈને શામાટે દોષ આપવો પડે ? એ માઠા દેવે તને આવે વખતે
રાજ્ય છાજવા ન દીધું તેમાં કોઈ શું કરે ? આમાં માતા શું કરે ? વહુ પણ શું
કરે ? અટારો દેવ જગત્માં કોઈનું ચાલવા દેતો નથી. જે પોતાના લિખિત લેખ
હોય છે તે મિથ્યા થઈ શકતાં જ નથી. પૂર્વ ભવના જે સંચિત હોય છે તે પ્રાણીને
ભોગવવાંજ પડે છે. તીર્થંકર કે ચક્રવર્તી જેવાનું પણ કર્મ પાસે ચાલતું નથી,

તો આપણે કોણ માત્ર છીએ. જે પ્રાણીએ જેવાં કર્મ બાંધ્યા હોય તેવાં તેને ભોગવવાંજ પડે છે. માટે હવે તો મન વાળો અને આ કુકડો ત્યાંસુધી હયાત છે ત્યાંસુધી અંદરાજી જીવતા જ છે એમ માની મન ધારી ખેતી રહે. વળી સમય પણ જુઓ ! કારણકે માથે વાલેશરી (?) સાસુજી બીરાજે છે. જો તે આ વાત બાણેશે તો વળી આવીને કાંઈ નવું કરશે. માટે હવે તો અણખોડ્યાજી રહે; બાણે કે કાંઈ થયુંજ નથી એવો દેખાવ રાખો અને આ કુકડાને પાળો. જિનેશ્વરે કર્મની વિચિત્રતા ઠહી છે તેમાં કાંઈ ફેરફાર નથી. તમે સાસુ પાસે વહાલા થવા ગયા તો આવું માડું ફળ આપવું પડ્યું. હવે આ કુકડાને તેના વિના બીજું કોણ મનુષ્ય કરી શકે તેમ છે? તેથી તેને પ્રસન્ન રાખો અને આ કુકડાને પ્રાણુથી ખ્યારો ગણીને બાળવો. વખત આવ્યે સાસુજીને પ્રસન્ન કરશો તો તેજ તેને પાછા હતા તેવા કરશે: હમણા અકળાયે કાંઈ વળવાનું નથી. ”

આ પ્રમાણે સખીઓએ ગુણુવળીને ઘણું સમજાવી એટલે ગુણુવળી મોટો નિશાસો મુકીને શાંત થઈ. પછી કુકડાને ઘડીક ખોળામાં, ઘડીક છાતી ઉપર, ઘડીક હાથમાં એમ રાખવા લાગી. ધ્યાન ને બિલાડીથી તેનું રક્ષણ કરવા લાગી; અને નવા નવા મેવા, વનફળ અને દાડમની કળીઓ વિગેરે તેની પાસે મુકવા લાગી. કુકડો પણ અણખુટકચે તે સર્વ ખાવા લાગ્યો.

પછી ગુણુવળી કુકડાને હાથમાં લઈને સાસુ પાસે ગઈ અને પગે લાગી લાંબો નીશાસો મુકીને બેઠી; એટલે વીરમતી બોલી કે-“ આ દુહાને મારી પાસે શા માટે લાવી છું? એને મારી નજરથી દૂર રાખ. તને હજી એ અંદ સમાન વહાલો છે; પણ હે વહુ ! તને કાંઈ જ્ઞાન નથી. હજી તો મેં એને તિર્યંચજ કહ્યો છે પણ હવે પછી તેના શા હાલ કરું છું તે તું જાણે. એણે મારાં છિદ્ર જ્યાં છે, તેનું પુરેપુરું ફળ બતાવવાની છું. આ મોડું તો જાણે ! એને રાજ કરવું છે ! એના ભાગ્યમાં રાજ્ય છેજ નહીં. માટે તું એને લઈને અહીંથી ઉભી થા. એને પાંજરામાં રાખજે અને ભૂલેચુકે પણ મારી પાસે લાવીશ નહીં.” ગુણુવળી તરતજ કુકડાને લઈને ત્યાંથી ઉઠી અને સોનાના પાંજરામાં તેને રાખી તેની સર્વ પ્રકારે આસનાવાસના કરવા લાગી. કંચનના કચોળામાં પાણી પાવા લાગી, મીઠાઈ મેવા ખવરાવવા લાગી, કુંકુમના જળથી તેના પગ ધોવા લાગી, વારંવાર પાંજરામાંથી ઢાઢી ખોળામાં લેવા લાગી અને ઠહેવા લાગી કે-“ હે સ્વામી ! હે પ્રાણુજીવન ! હે પ્રભુ ! હું તમને અર્ધક્ષણ પણ અળગા મુકીશ નહીં, ખોળામાં ને ખોળામાં રાખીશ. તમે પક્ષી થયા તેનું હવે કેમ થશે? એમ શંકા કરશો નહીં. જો સરજીત સાડું છે તો વળી આપણો ડંકો વાગશે. મોટાને માથે વિપત્તિ પણ મોટીજ આવી પડે છે. અહસ અંદ્ર ને સૂર્યનુંજ થાય છે, તારાઓનું થતું નથી. માટે

હે નણ્હીના વીરા ! તમે પ્રભુને સંભારો, મનમાં ખેદ મ કરો.” આ પ્રમાણે બોલતી ગુણવળી કુકટરાજને દિવાસો આપે છે, ને પોતાના મનને સમજાવે છે. કુકટરાજના પાંજરાને દેરાસરની જેમ પૂજે છે, જરા પોતે દૂર ગઈ હોય, ને કુકટો પાંખો ફેરવે તો તરત દોડી આવે છે અને તેની સંભાળ લે છે. પાંખો પંપાળે છે, અને તેના ગુણ સંભારી સંભારી મન વાળે છે.

અન્યથા ત્યાં એક મુનિમહારાજ ગોચરી નિમિત્તે પધાર્યા. ગુણવળીએ ઘણા સત્કાર સાથે ઉત્તમ મોઢક વહોરાવ્યા. તે વળને પાંજરામાં કુકટો બેઠને મુનિ બોલ્યા કે—“ આ શું ? આ પંખીએ તમારો શું અન્યાય કર્યો છે કે જેથી તમે તેને પાંજરામાં નાખ્યો છે ? તમારા મનમાં તો એ સોનાનું પાંજરું હશે, પણ એના મનમાં તો એ કેદખાનું છે, માટે એને છોડી દો. એ હિંમત પ્રાણીને પાળવું તે પણ યોગ્ય નથી. એનું સવારના પહોરમાં મોડું જોવાથી પણ પાપ લાગે; માટે એમ શા સારું કરવું ? ” મુનિરાજનાં આવાં વચન સાંભળી ગુણવળી બોલી કે—“ હે મહારાજ ! આ સામાન્ય કુકટ નથી. આતો ઘરનો ઘણી છે, આભાનો રાજ છે, ને મારા સ્વામી છે. મારી સાસુએ તેમને કુકટા ક્યાં છે. એની વાત તો ઘણી છે પણ કેટલી ઠહું ? મેં પૂર્વ ભવે પાપ કર્યું હશે તેનું ફળ હું પામેલ છું. આ ઠરણથી એમને પાંજરામાં જાળવી રાખું છું. હે સ્વામી ! આપે તેને સાધારણ કુકટો બાણી મને શિખામણ દીધી તે બરાબર છે પણ આ પંખી તો મારા પ્રાણ સમાન છે.”

મુનિ બોલ્યા કે—“ હે બાઈ ! આ વાત મારા જાણવામાં નહોતી. મેં સામાન્ય પંખી જાણી તમને કહ્યું હતું. વીરમતીને આમ કરવું ઘટતું નહોતું. ચંદ તો ચંદ્રસમાન હોતો. તેની આવી અવસ્થા થવી ન જોઈએ; પણ હે બાઈ ! હવે તું વધારે ખેદ કે રૂદન કરીશ નહીં. તારા શિયળના પ્રભાવથી સૌ સારાં વાના થશે. કર્મની પાસે કોઈનું બળ જોર નથી; કર્મ સૌને ગ્રીયા કરી નાખે છે. કર્મ કરે તે કોઈ કરી શકતું નથી માટે હવે તમે વધારે ખેદ ન કરતાં ધારણું કાર્ય સિદ્ધ થવા માટે વિશેષ ધર્મોરાધન કરજો અને એટલી મારી હિતશિક્ષા હૃદયમાં ધારણ કરજો. ” આ પ્રમાણે કહી ગુણવળીને સારી આશા આપી મુનિ ત્યાંથી પોતાને સ્થાનકે ગયા.

હવે ગુણવળી મુનિરાજના વચનોને સંભારી ધર્મોરાધન કરે છે. કુકટાને સંભાળે છે અને પોતાની ભૂલ સાંભરે છે એટલે વળી ખેદને વશ થાય છે. આ પ્રકરણ અહીં સમાપ્ત થાય છે. હવે આગળ ઘણી જાનના વીતક વીતવાના છે. નિર્ધનપણમાં પણ વીરમતી તેને શાંતિથી રહેવા દેવાની નથી. તે સંબંધી વર્ણન આગળના પ્રકરણમાં વાંચશું. હમણા તો આ પ્રકરણમાંથી સાર શું અણ્યું કરવું છે તેના વિચાર કરીએ.

પ્રકરણ ૧૦ માનો સાર.

આ પ્રકરણમાં ખરેખર ઈર્મનું સ્વરૂપ ક્ષતિએ ખડું કરી દીધું છે. વીર-મતીનું પ્રચંડપણું, ગુણાવળીનું ભોળાપણું, ચંદરાજને હુકમનો ઉદય અને તેને વશ થવાપણું—આ બધું આ પ્રકરણમાં સ્પષ્ટ કરવામાં આવ્યું છે. ગુણાવળી સ્ત્રીસ્વભાવવડે પોતાની કલ્પના સાચી હતી તેનો ગર્વ કરવા અને સાસુને મદાત કરવા દોડી દોડી તેની પાસે જાય છે. પરંતુ ઘડીક પછી તેનું પરિણામ શું આવશે તેનો લેશ પણ વિચાર કરતી નથી. સ્ત્રીજાતિ સ્વભાવેજ દીર્ઘ દષ્ટિવાળી હોતી નથી. ગુણાવળી ગમે તેટલી હાલી હતી પણ આગરે સ્ત્રી તો ખરી જ. તેથી આગળ પાછળનો વિચાર કર્યા સિવાય જેમ મનમાં આવ્યું તેમ સાસુને કહે છે, અને પ્રથમ અગ્નિ પ્રકટ કરી તેમાં પાછું ઘૂત સિંચે છે. વીરમતી જેવી કું અને ઐરમાન સાસુ આને પરિણામે સહન કરીને બેસી રહે એટો સંભવિતજ નહોતું, કારણ કે તેની પાસે અનેક પ્રકારની વિદ્યાઓ હતી. એટલે તેનાવડે અભિમાનમાં આવેલી વીરમતી કૃત્યાકૃત્યનો વિચાર કરે એ કોઈરીતે પણ બની શકેજ નહીં. ગુણાવળીનાં વચનો સાંભળી તે કહે છે કે—‘તું ચિંતા મ કર, હું તેનો ઉપાય કરું છું.’ ગુણાવળી ભોળાપણને લીધે એમ સમજે છે કે—‘તે મારા પતિને સમજાવી મારી સાથે રીસાય નહીં એમ સમાધાન કરી આપશે.’ પણ તેની ધારણા મનની મનમાં જ રહે છે અને કાંઈનું કાંઈ બની જાય છે.

વીરમતી એકદમ ક્રોધના પૂર આવેશમાં આવી જઈ પોતાના અભિમાનનું મર્દન કરનાર પુત્રની પણ હત્યા કરવા તરફ ચાલ્યું છે, હાથમાં કરવાળા કાં તેની પાસે દોડે છે અને ચંદરાજને અકસ્માત જમીનપર પાડી દઈ તેની છાતી પર ચડી બેસે છે. અહીં ભાવીની પ્રગળાતા સમજવાની છે. ચંદરાજ ક્ષત્રી છે, યુવાન છે, વીરમતીથી ગાંઠ્યો જાય તેવો નથી, પરંતુ ભાગ્યદશા વિપરિત હોવાથી તે ભાન ભૂટી જાય છે, ગભરાઈ જાય છે, તેની શક્તિ અવરાઈ જાય છે અને વીરમતી જે કહે છે તે સાંભળ્યા કરે છે, ને જે કરે તે કરવા દે છે. વીરમતીએ ચંદરાજ પ્રત્યે કહેલાં વચનો વીરમતીનું ઉત્કટપણું, અતિ અભિમાનીપણું, અપર-માતાપણું તેમજ નિઃસ્નેહીપણું સ્પષ્ટ સૂચવે છે. તે સાથે તેમાં નિર્દયપણાની તો હદજ આવી રહે છે. ચંદરાજ તેનો કશો ઉત્તર આપતા નથી. તે જો ધારે તો વીરમ-તીને ઉચલાવીને ફેંકી દે એવા શક્તિમાન છે, પરંતુ અહીં વીરમતી એકદમ દયાવતાર નથી; તેના પુર્વકૃત અશુભ કર્મ ઉદયમાં આવેલા હોવાથી તે પણ દયાવતાર છે.

વીરમતીના વચનોથી ભયભ્રાંત થયેલી ગુણાવળી પોતાની ઉઠાંછળી વૃત્તિ સાફ પરિણામ એકાએક જોઈ શકે છે, એટલે તે વીરમતીને શાંત કરાવે.

ચંદ્રરામના રાસ ઉપરથી નીકળતા સાર

૨૨૨

અનેક પ્રકારની વચન રચના વાપરે છે; પરંતુ ફર વિરમતી પાસે તે સર્વ અર્થ જાય છે. એ તો ચંદ્રરામના પ્રાણુ લેવાનું તત્ત્વર થાય છે, એટલે પછી ગુણુવળી તેનો હાથ પકડી લઈ આડી પડે છે. તેની આ વખતની આજીવળી વીરમતીનું હૃદય કાંઈક નરમ થાય છે, પણ તે પોતાના કોથનું પરિણામ તો અત્યંત માડું લાગ્યા શિવાય રહી શકતી નથી. તે તરતજ એક દોરો મંત્રી ચંદ્રરામને પગે બાંધી તેને કુકડો બનાવી દે છે. આ વખતે ગુણુવળી વીરમતીએ હાથમાંથી નીચે મુકેલી તરતાર મ્યાન કરીને છેદી મુકવામાં રોકાય છે અને ચંદ્રરામ તો વીરમતી શું કરે છે તે અત્યંત મુંઝાઈ ગયેલ હોવાથી જોઈ કે જાણી શકતા જ નથી. એટલે તે શું કરવાથી કુકડો થયા તેના કારણથી બંને અજ્ઞાત રહે છે. કર્મ જ્યારે અંધ બનાવી મુકે છે ત્યારે પ્રાણી છતી આંખે પણ કાંઈ જોઈ શકતા નથી.

પોતાના પતિને કુકડા થયેલા જોઈ ગુણુવળીને કેટલો ખેદ થયો હશે, તેના વિચાર સુજ્ઞ વાંચકોએજ કરી લેવો. પોતે વાત કરવા જવા માટે કરેલી ઉતાવળનું અને સાસુને ચડાવેલી ચાનકનુંજ આ પરિણામ છે એ હકીકત તેના મનને કેટલો આઘાત કરતી હશે તે વચનદારા કહી શકાય તેમ નથી. ગુણુવળી આ ચમત્કાર જોઈ સ્તબ્ધ તો થઈ જાય છે પણ તરતજ સાવધ થઈ પાછી બાઈજી પાસે કરગરવા લાગે છે અને કોઈ પ્રકારે તે પાછું ચંદ્રરામને અસલ રૂપ આપે તો હીક એમ આશા રાખે છે. પરંતુ વીરમતી તેની આશારૂપ વેલડીનું પોતાના વચનરૂપ કુકારવડે એકદમ નીકંદન કરી નાખે છે, અને ‘જે તારે કુકડી થયું’ હોય તોજ હવે વધારે બોલજે’ એમ ચોખું કહી દે છે. સાસુજીની ફરતાનો પ્રગટ અનુભવ થયેલો હોવાથી ગુણુવળી વધારે બોલવાની હિંમત કરી શકતી નથી, અને વીરમતી ત્યાંથી ચાલી જાય છે. તેના ગયા પછી કુકડાને ખોળામાં લઈ ગુણુવળી અનેક પ્રકારની પૂર્વાવસ્થા સંભારી, હમણાની સ્થિતિ સાથે તેનો મુકાબલો કરી કંદપાંત કરે છે. આ હકીકત દરેક વાંચનારના હૃદયનો ભેદ કરી નાખે તેવી છે. પોતાના પ્રાણુથી વહાણ પતિનું એકાએક તિર્થંચ થઈ જવું ઈ પતિવ્રતા સ્ત્રીના હૃદયમાં દાહ ન કરે? જે પતિ એક ધુરંધર રાજા હતા, તે ક્ષણવારમાં વાચાવગરના અને પાંખો ફરવાવાળા પક્ષી થઈ ગયા, તેને દૃષ્ટિએ જોતાં કયું એવું પાપાણુ હૃદય હોય કે જે ન દ્રવે? ગુણુવળી વિલાપ કરતી કરતી મૂર્છાવશ થાય છે. દાસીઓ સાવધ કરે છે અને તેને દીલાસો આપે છે. દાસીઓ અને સખીઓ પ્રવીણ હોવાથી જુદી જુદી રીતે સમજાવે છે; પરંતુ જ્યાં સંસારસુખની આશામાત્ર એક ક્ષણમાં ધુળધાણી થઈ ગયેલી સ્વપ્ન દેખાતી હોય ત્યાં તે સમજાવવાની અસર કેટલી થાય? માણસ થીજી કાંઈ કંપાય દેખતું નથી ત્યારે દેવની ઉપર દોષ મુકે છે, અને તે રીતે મન

વાળવા-વળાવવા પ્રયત્ન કરે છે. એ વાત પણ ખરી છે કે દુષ્ટર્મનો ઉદય થવાનો હોય છે ત્યારે મનુષ્યની બુદ્ધિ એવી થાય છે, આનુબાનુના સંયોગે પણ એવા મળે છે અને પ્રયત્ન પણ તેને અનુસરતોજ કરી શકાય છે. અહીં તો માથે સાસુની ધાક જગરી છે, એટલે બીનુ' બોલવું કે કરવું કાંઈ પણ કામ આવે તેવું નથી.

ગુણાવળી કાંઈક મન શાંત કરી કુકડાની ખાવા પીવાની સંભાળ લઈ તેને હાથમાં લઈને વીરમતી પાસે જાય છે કે હજી પણ તેને દયા આવે તો ઠીક. પરંતુ તેને તો કુકડાને જોતાંજ દ્વેષ જાગે છે અને તેને દુષ્ટ પાપીષ્ઠના ઉપનામો આપી પોતાની દૃષ્ટિથી દૂર રાખવાનું કરમાવે છે. તે સાથે 'આટલું' કરવાથી બસ થયું નથી, હજી વધારે કરવાનું બાકીમાં છે' એમ પણ કહી દે છે. કુકડા પ્રત્યે તે પૂરતો તીવ્રસ્ફુર્તિ જતાવે છે. ગુણાવળી સમય ઓળખી જાય છે અને કુકડાને લઈને તરતજ પોતાના મહેલમાં ચાલી જાય છે. ત્યાં ગયા પછી કુકડાને ઉદ્દેશીને વધારે ખેદ ન કરવા માટે કેટલાક વચનો કહે છે. આ ઉપદેશ ખાસ અહિં કરવા લાયક છે.

હવે ગુણાવળીને ત્યાં મુનિ વહોરવા આવે છે અને તે પાંખીને પાંખરે પૂરવાના અને ઐસતિ પોષણના બે મહાન્ પાપ-કર્મોદાન થતા જઈ ગુણાવળીને તે સંબંધી ઉપદેશ આપે છે. મુનિ એક સાધારણ કુકડો જાણીને બધું કહે છે, એટલે ગુણાવળી તેનો ખુલાસો કરે છે. પછી મુનિ પણ તેને ઠીકાસો આપે છે, અને ધર્મ પસાચે જો સારાં વાના થઈ રહેશે, એવી સાચી આશા આપે છે. જગત્માં ધર્મજ એક જયવંતો છે. તેનું સતત એક દિવસથી આરાધન કરનારા કદી પણ દુઃખના ભાજન થતા જ નથી. સદ્ય કે અસદ્ય જે દુઃખ આવી પડે છે તે ધર્મ વિરુદ્ધ વર્તનનુંજ પરિણામ છે. ચંદરાજનો પૂર્વભવ આગળ ઉપર કહેવામાં આવશે તે ઉપરથી એ વાત સિદ્ધ થઈ શકે તેમ છે. જગત્માં ધર્મના પ્રભાવને કોઈ રોકી શકે તેમ નથી. જગત્ ધર્મને આધારેજ છે. સુખના સાધનમાત્ર ધર્મના પસાચથી જ પ્રાપ્ત થાય છે અને દુઃખના સાધનો તેમજ દુઃખ અધર્મના પસાચથીજ પ્રાપ્ત થાય છે. એવું કોઈ સુખ નથી કે જે ધર્મથી ન મળે અને એવું કોઈ દુઃખ નથી કે જે અધર્મથી ન મળે. મુનિમહારાજ ધર્મોપદેશ કરવાની લક્ષ્મણ કરી ઉપાશ્રયે પધારે છે અને ગુણાવળી એકઠી પડે છે એટલે પાછી તે શોકવશ થાય છે. આટલું આ પ્રકરણનું સંકલ્પ છે.

આ પ્રકરણમાં સ્ત્રીની ચપળ, સાહસીક અને રસસ વૃત્તિથી કેટલું તેને પોતાને અને બીજાને શોષવું પડે છે, તેનો પ્રત્યક્ષ ચીતાર આપેલો છે. જો ગુણાવળી અંકુશબદ્ધ ન હોત તો, કમરે મળી જાય, સહન કરી જાય અને સાહુને કહેવા

ન જાય તો આપું માંડું પરિણામ આવેજ નહીં; પરંતુ જ્યાં ભાવી વિપરીત હોય, ત્યાં સમજી પણ ભૂલી જાય છે. ગુણાવળી જેવી પ્રવીણ સ્ત્રી પણ પરિણામનો વિચાર કર્યો વગર સાસુ પાસે દોડી જાય છે. તેણે થોડો કાળદેખ કરી વિચાર કર્યો હોત તો તરતજ સમજત કે આવી અભિમાની, ફર હૃદયની અને પોતાના પતિપર તદ્દન પ્યારવિનાની એરમાન માતા પોતાનાં છીદ્ર પ્રકટ થયાની હકીકત જાણશે તો સાઈં શું કરશે? માડુંજ કરશે. તેને એમ કરતાં લાજ આવવાની નથી. પણ આ વિચાર ચંદ્રરાજના તિર્યચપણાને પ્રાપ્ત કરાવનારા હુધ્કર્મે તેના મનમાં આવવાજ હીધો નહીં. વીરમતીએ નિર્દયપણું જતાવવામાં કયાશ રાખી નહી. શાસ્ત્ર-કારે સ્ત્રી જાતિને નિર્દય કહી છે, તેનું આ પ્રત્યક્ષ ઉદાહરણ છે. કારણ પડ્યા-વિના જાતિગુણ પ્રકટ થતો નથી. વીરમતીએ જતાવેલો કોપ કાંઈ કૃત્રિમ નહોતો. જો ગુણાવળી આટલું કરગરે નહીં ને આડી પડે નહીં તો તે ચંદ્રરાજને મારીજ નાખે, પણ હવે આગળ સારા દિવસ દેખવાના હોવાથી તેમ બન્યું નહીં અને તિર્યચ કરી હીધો. આ પણ એછા દેખની, કોઘની કે ધર્મીની નિશાની નથી. તિર્યચ થયો એટલે રહ્યું શું? મનુષ્યપણાનું સુખ માત્ર નાશ પામ્યું. જમીન પર રખડતો ને ઉકરડો સુધતો કરી મુક્યો. તે અવસ્થામાં તો કુકડાની જાતિને ઉચિત ક્રિયામાંજ પ્રવૃત્તિ થવાનો સંભવ છે. રાજભુવનમાં હોવાથી તેવી ક્રિયામાં તેની પ્રવૃત્તિ ન થાય, પણ જો છૂટો છોડી દેવામાં આવે તો બીજું શું થાય? આવી હુદ્દશા કોઈ જીવને પ્રાપ્ત ન થશો.

આ હુદ્દશાના હુઃખની ગ્રીમા નથી. તેનું વર્ણન ને વિચાર પણ હૃદયવેધક છે, તો તેની પ્રાપ્તિના હુઃખમાં તો પૂછવું જ શું? પરંતુ કર્મને શરમ નથી. તેની પાસે સૌ સરખા છે, તેને કોઈની દરકાર નથી. તેની પાસે સૌ સરલ થઈ જાય છે. જગતના પ્રાણી માત્ર તેને વશ છે. આ પ્રકરણ આપું હૃદયવેધક જતાવથી અને તેને લગતી હકીકતથી ભરપૂર છે. તેમાંથી સાર માત્ર એજ ગ્રહણ કરવાના છે કે-હીર્ષદૃષ્ટિ પહોંચાડ્યા શિવાય-પરિણામનો વિચાર કર્યો શિવાય કોઈ કાર્ય કરવું નહીં. અને કર્મના વિપાક અત્યંત ટટવા બાણી કર્મ બાંધતાંજ વિચાર કર્યો. અશુભ કર્મથી પાછા એાસરવું. આ જો રહસ્યને જે અંગિકાર કરશે તે આત્મકસ્યાણ મેળવશે અને હુઃખના ભાજન નહીં થાય. આટલું જણાવી આ પ્રકરણનું રહસ્ય સમાપ્ત કરવામાં આવે છે અને હવે પછીના પ્રકરણમાં ચંદ્રરાજની કુકડાપણાની સ્થિતિનું આગળ વર્ણન કરવામાં આવશે, તે તરફ વાંચનાર બંધુઓના હૃદયનું આકર્ષણ કરવામાં આવે છે.

મેવાડ મારવાડનાં કેટલાક તીર્થસ્થાનો.

(લખનાર-મૌકિતક)

(અનુસંધાન પુષ્ટ ૬૬ થી.)

ઉદ્દેપુર.

ચિતોડ દેવ ગઢવી ઉદ્દેપુર જવાય છે. એ રેલવે દેવ ચિતોડથી નીકળી ખાસ ઉદ્દેપુર સુધી જવા માટેજ ઠાઠેલી છે. જેઓ શ્રીનાથજી જવાના હોય છે, તેઓ માવડીને સ્ટેશને ઉતરે છે અને ત્યાંથી વેણુવધામમાં જાય છે. શ્રીકેશરી-આજી જવું હોય તેમણે ઉદ્દેપુર જવાનું છે. ચાલો ! ઉદ્દયસિંહના વસાવેલા આ શહેરમાં આપણે પ્રવેશ કરીએ.

આ શહેરમાં પ્રવેશ કરતાં પહેલાં રેલવે માર્ગે તેના બચાવના બાંધ-કામ આપણું ધ્યાન પ્રથમ ખેંચે છે. મોટી મોટી ટેકરીઓ અને ટેકરીઓ ઉપર આવેલી પ્રાકારમાળાથી પરિવેષિત આ શહેર દૂરથીજ રજપૂતોની જાહેર જલાલી માટે મનમાં એક પ્રકારની લાગણી ઉત્પન્ન કરે છે. પ્રદેશ આખો રમ્ય હોવા સાથે મેવાડનો ઇતિહાસ એટલો સારી રીતે તેમાં ગોઠવઈ ગયેલો છે અને તેના ચિન્હો-ચિહ્નોની ઉડતી મુસાફરીમાં પણ એવાં સુરપટ દેખાય છે કે ટોરનું રાજસ્થાન અથવા ખીજા કોઈ સારા ઇતિહાસિક ગ્રંથો વાંચનારના મન પર તે ભાવ ઉત્પન્ન કર્યો વગર રહેજ નહિ. ઉદ્દેપુરનું સ્ટેશન શહેરથી બે માર્દવ દૂર છે. સ્ટેશન અને શહેરની વચ્ચે એક નાનું ગામ આવે છે, તેમાં ચાર જિનાલય છે તે જરૂર ભેટવા યોગ્ય છે. ઉદ્દેપુરના આગેવાનો તેપર દેખરેખ રાખે છે. આ ચાર પ્રાસાદો અતિ ગુના વખતના જણાય છે અને પૂર્વ કાળની ઝંતોની સ્થિતિનો ખ્યાલ આપે છે.

ઉદ્દેપુર શહેર ચિતોડ ભાંગ્યા પછી ઉદ્દયસિંહ રાણાએ વસાવ્યું છે. ચિતોડ અને ઉદ્દેપુર વચ્ચેના ડુંગરી ડુંગરીવાળા પ્રદેશમાં રાણા પ્રતાપસિંહ પોતાના વિચ્છેદ કાળમાં રખડતા હતા અને પ્રાણ જાય તો પણ રજપૂત ધર્મ ત્યાગ નહિ કરવાના નિયમને વળગી રહ્યા હતા. આ ઉદ્દેપુર શહેર પણ ટેકરીઓની વચ્ચે અને ટેકરીપરજ આવેલી રહેલું છે. તપગચ્છની રાજધાની અહીં છે. જગત્ચંદ્ર સૂરિની મૂર્તિ એક દેરાસરમાં વિરાજિત છે. અહીં બગીચા જિતપ્રાસાદ છે કેટલાક જિનચૈત્યો તો બહુ સુંદર છે. ઉદ્દેપુરમાં ખાસ આકર્ષણ કરે તેવો એ પ્રાસાદ પદ્મનાભ યશુનો છે. શ્રેણીક રાજાનો જીવ જે આવતી ચોવીશીમાં પ્રથમ તીર્થાંકર થવાનો છે અને જે હાલ નારકીમાં છે તેઓનું નામ પદ્મનાભ પ્રદેશ અને તેનું આશુપ્ય દેહમાન વિગેરે લગભગ શ્રી મહાવીર પરમાત્મા

મેવાડ મારવાડનાં ડેટલાંક તીર્થસ્થાનો.

૧૨૫

અનુરૂપ થશે, એમની અતિ વિશાળ મૂર્તિ જોતાં હર્ષનાં અશ્રુ આવે છે. દરેક યાત્રાળુએ અહીં ખાસ એક વખત પૂજા-ભાવના-એકાગ્રતા અવસ્થા કરવા યોગ્ય છે. પ્રાસાદ અતિ વિશાળ છે, બાનુમાં બગીચો છે, ફરતો ગઠ છે, બગીચાની સંભાળ બરાબર રહેતી નથી. એ પ્રભુની યોગ્ય સામગ્રીસહિત આંગી રચીં સામે બેસી ચેતનજીને સંભારવામાં આવે છે, ત્યારે વીર પ્રભુના ભક્તરાજની અનેક વાતો હૃદયપર એવી અસર કરેછે કે થોડો વખત આ સ્થૂલ સૃષ્ટિ અને તેના સંયોગો ભૂલી જઈ અહીં હૃન્નર વરસ પહેલાની સૃષ્ટિમાં આંદોલન કરાય છે અને તે વખતે બીજી એવી લાગણીઓ થાય છે કે જેનું વર્ણન થઈ શકે નહિ, પરંતુ સહુદય માણસો અનુભવશીલ તેને સમજી શકે. આ પવિત્ર જગોની શાંતિ, ભચ્ચતા અને ચિત્તાકર્ષકતા બહુ પ્રમોદ ઉપબંધે તેવી છે. શહેરની બહારના ભાગમાં શ્રવેતાંબર બંધુઓએ હાલમાં એક નવીન ધર્મશાળા બંધાવી છે, જેથી યાત્રાળુઓની સગવડમાં બહુ વધારો થયો છે. એ ધર્મશાળાથી સદરહુ પ્રાસાદ પાંચ મિનિટને રસ્તે છે. દરેક યાત્રાળુએ આ પ્રાસાદની જરૂર ભેટ લેવી.

શહેરમાં અને શહેરની બહાર બગીચા પ્રાસાદો છે, તેમાં ડેટલાંક બહુ વિસ્તીર્ણ અને સુંદર છે. સવારના દશ વાગે પટ્ટ મંગળ કરે છે (મંદિર બંધ કરે છે), તેથી સવારના જલદી ઉઠી નિત્ય કર્મ કરી લઈ મંદિર દર્શનાર્થે જવું અને સાથે એક માર્ગદર્શક લોભીયો રાખવો, કારણ પ્રાસાદ છુટા છુટા આવી રહેલા છે. અગાઉ કુલચંદ્રજીના બગીચામાં લોકો ઉતરતા હતા, પરંતુ તે કરતા આ નવીન ધર્મશાળામાં ઉતરવું વિશેષ અનુકૂળ છે.

ઉદેપુર શહેર મોટું છે. વ્યાપાર પણ ઘણો છે, જોઈએ તે વસ્તુ મળી શકે છે. શ્રવેતાંબર સંપ્રદાયની વસ્તી પણ સારી છે અને તેઓ શ્રી કેશરીઆજીના કામકાજ પર દેખરેખ રાખે છે, જેના ઉપર હવે પછી વિવેચન થશે. શહેરમાં રાજ્યમહેલ અને જળ મંદિર જોવાલાયક છે. જળ મંદિર એક મોટા તળાવની વચ્ચે આવેલ સુજનસિંહ રાણાનો બંધાયેલો પ્રાસાદ છે. તળાવને એક મોટી નદી મળે છે, જેથી વરસો સુધી પાણીની અગવડ ન પડે એવી તેની ગોઠવણ છે. એ જળમંદિર જોવા હોડીમાં બેસીને જઈ શકાય છે. જેમને નવીન વસ્તુઓ જોવાનો શોખ હોય તેમણે આ રચના જરૂર જોવાલાયક છે. બપોરના સખત સૂર્યના તડકાનું પ્રતિબિંબ જળ પર પડે છે, ત્યારે તે એક જાતની ગમત આપે છે. શહેરની અંદર તથા રાજમહેલ જતાં ચંદ્રના પડતા ડુંગર જેવાં પગથીયાં બતાવી આપે છે કે શહેર ટેકરી ઉપર અને ટેકરીની ગાળીમાં વસેલું છે.

ઉદેપુરની ફરતો ગઠ છે, ગઠ ફરતી ખાઈ છે અને બચાવ કામ જીલ્લું સ્થિ.

તિમાં છતાં હજી સુધી પુરાણી વસ્તુ તરીકે ધ્યાન ખેંચે છે. સંચાલકસ્થાન સામાન્ય પ્રકારનું છે, લાઘવિરી પણ સાધારણ છે. કોઈ દાનવીર યાત્રાળુ ધર્મશાળા સુધે એક લાઘવિરી કરે તો તે વિચાર સારો છે. કેશરીઆણ જતા આવતા ત્યાંથી લીધે પુસ્તક વાંચી લેવાય અને પુસ્તકની કિંમતના પ્રમાણમાં ડીપોઝીટ લઈને પુસ્તક આપવામાં આવે તો પુસ્તક પાછું આવવામાં શંકા રહે નહિ.

કેશરીઆણ, ધુળેવા.

ઉદ્દેપુરથી કેશરીઆણ જવા માટે ગાડાં બંધાય છે. કેશરીઆણ સુધે એ ઘોડાના ટાંગા પણ જાય છે. ટાંગા જતી વખત ઘણુંખડું તેજ દિવસ સાંજે પહોંચાડે છે અને આવતી વખત એક રાત રસ્તે કરવી પડે છે અને ગાડાંમાં તો જરૂર જતાં આવતાં એક રાત રસ્તામાં થાય છે. બારાપાલ ટીબા અને પરસાદ એ ત્રણ ગામો રસ્તામાં આવે છે, તેમાં પરસાદમાં એ જાહેર ધર્મશાળા સારી છે. બારાપાલ તથા ટીબામાં રાત રહેવાની જગ્યા પોષ્ય સગવડ નથી. બારાપાલમાં ઉદ્દેપુરના શ્રી સંઘ તરફથી ગોદાડ માટે સગવડ હાલમાં કરવામાં આવી છે. બનતા સુધી દરેક યાત્રાળુએ પોતાની સાથે પૂરેલી રાખવું. ઉદ્દેપુરથી કેશરીઆણ ૪૨ માઈલ દૂર થાય છે. ઉદ્દેપુરથી કેશરીઆણનો આખો રસ્તો ડુંગરી ટેકરીવાળો છે. ઘણા ઢાળો ચડવા ઉતરવા પડે છે. રજપૂતોએ પોતાના બચાવની જગ્યા કેવી ગોઠવી કાઢી છે તે ખાસ જોવા જેવું છે. એક ડુંગરીની ખીણમાંથી ખીણમાં પ્રવેશ કરતાં કુદરતના અવનમન દેખાવો નજરે પડે છે. ઉદ્દેપુરથી કેશરીઆણ જતાં આઠ ચોકી આવે છે, દરેક ચોકીએ બાર બાર ગંડા (લગભગ એ આના) આપવા પડે છે અને પરસાદ ચોકીએ ચોવીશ ગંડા પ્રત્યેક ગાડી અથવા ટાંગા પ્રમાણે આપવા પડે છે. ચોઈ દારો યાત્રાળુને કોઈ પણ પ્રકારનું ચોરી કે ઘાડનું નુકશાન થાય તો તેને માનવ બંધાવવા રહે છે. સાંજના ચાર સાડાચાર વાગ્યા પછી આગળ ચાલવા દેવા નથી. તેઓ તદ્દન અલગ હોવાને લીધે એ આનાના તેરથી ચૌદ ગંડા થાય છે તે લેવા ખુશી હોતા નથી પણ ઉદ્દેપુરી પૈસા લેવા રાજી રહે છે, તેથી દરેક યાત્રાળુ ગાડી દીઠ પાંચ રૂપિયાના ઉદ્દેપુરી પૈસા સાથે રાખી લેવા. પાછા ફરતી વખતે આઠને બદલે નવ ચોકી આપવી પડે છે. વધારામાં એક ચોકી ગામ ધુળેવાના અને ત્યાં પણ બાર ગંડા આપવા પડે છે. ઉદ્દેપુર સવારે જલદી સેવા પૂરી નીકળવાનું બની આવે તો તેજ દિવસે વખતસર બારાપાલ ગાડામાં પહોંચી શકાય છે, જ્યાં રાત રહેવાનું થાય છે. શિયાળાની ઋતુમાં અહીં ઠંડી વધે પડે છે. તેથી ઉપર જણાવ્યું તે પ્રમાણે પોતાની સાથે ગરમ પહેરવા એકઠવા કપડા વિશેષ પ્રમાણમાં રાખવાની જરૂર છે. બીજા દિવસે સવારે વહેલા ઉઠી

મવાડ માર્ગાડના કેટલાક તાથર્યાના.

૧૧૭

ચાલવાથી તેજ સાંગે શ્રી ધુળેવા પહોંચી શકાય છે. પ્રમાદ કરવાથી અથવા ગાડવાળાની સલાહ પ્રમાણે ચાલવાથી પરસાદમાં બીજી રાત કરવી પડે છે, જેમ કરવા જરૂર નથી. જેઓ ટાંગામાં બેસે છે તેઓને તો જતી વખત રસ્તે રાત રહેવું પડતું જ નથી.

પરસાદ ગામથી એક વિચિત્ર પ્રકારની ઉપાધિ શરૂ થાય છે. કેશરીઆ-જીમાં કેટલાક પંડ્યાઓ છે, તેઓ મોટા મોટા ચોપડા રાખે છે અને યાત્રા કરવા આવનારના કુળમાંથી અગાઉ કોઈ આવી ગયેલ હોય તો તેના પૂજારી પોતે થવાનો દાવો કરે છે. તેટલા સાડ જૂઠી જૂઠી અનુક્રમણિકાઓ કરી ચોપડામાં ખાતાં પાડી રાખે છે અને પરસાદથી તમને જે માણસો મળશે તે તુરંત જ એ પ્રશ્ન કરશે કે ‘શેડ! કયે ગામ રહેવું?’ કેશરીઆજી ગયા પછી પણ આ કંટાળો ચાલુજ રહે છે. પંડ્યાઓ કોઈપણ પ્રકારે ખાસ ઉપયોગી નથી, ક્રિયાની કોઈપણ વિધિ ખાસ જાણનાર નથી અને શ્રીનાથજી જેવી જગોંએ શ્રાદ્ધ કરવાનું હોય છે તેને લઈને આ રીતિને તેઓ ગ્રહણ કરી રહ્યા હોય એમ લાગે છે. પાકીતાણાના ભાટ અને આ પંડ્યાઓમાં વિશેષ તકાવત નથી, માત્ર આ પંડ્યાઓને શ્રીકેશરીઆજી મહારાજના ચમત્કાર ઉપર ખાસ શ્રદ્ધા જોવામાં આવે છે. સાધારણ રીતે આ પંડ્યાઓ કોઈપણ પ્રકારના ઉત્તેજનને યોગ્ય નથી. તેઓના આઠ કુટુંબો પૈકી એક ઘર વારા દરતી પંખાળ પૂજા શ્રીકેશરીઆજીની કરે છે. યાત્રાળુને તેઓ કોઈપણ પ્રકારની ખાસ અનુકૂળતા કરી આપતા નથી. ધુળેવા નગરમાં વિશાળ ધર્મશાળા છે, હામ ગોહડાની પૂરતી સગવડ છે, અને કોઈપણ ભાડું લીધા વગર તે સર્વ યાત્રાળુઓને જોઈતા આપવામાં આવે છે. કોઈ મોટા મહોત્સવ પ્રસંગે ધર્મશાળામાં જગો ન હોય અને કોઈ પંડ્યાના ઘરમાં ઉતરવું પડે તો તેઓ મોટું ભાડું લઈનેજ જગા આપે છે.

પરસાદથી શરૂ થતી આ પીડાને તીર્થસ્થાનની એક આગન્તુક ઉપાધિ ગણી તેને હવે બાબુ પર મૂકીએ. પરસાદથી આગળ વધતાં બહુ ડુંગરા ડુંગરી અને મોટા ઢાળો ઉતરવાના આવે છે. પ્રદેશ બહુ રમણીક છે. હજારો માણસોનું લશ્કર એક એક ગાળીમાં રહી શકે તેવી જગ્યા છે. છતાં ઉદેપુરના રાણુનો અટકો સખત કોફ વર્તે છે કે યાત્રાળુને બિલ લોકો તરફથી કે બીજા અન્ય તરફથી કોઈ પણ પ્રકારનો ભય નથી. આવા નિર્જન જંગલ અને ડુંગરોમાં સોનું ઉછાળતા ચાલ્યા જાય તો પણ એક બાલને નુકશાન કરનાર કોઈ આવી શકે તમ નથી. એક પછી એક ડુંગરો છોડી દેતાં પ્રતાપરાણુની અને શિવાજીની ઐતિહાસિક હકીકત હૃદયપર અસર કરે છે અને બીજું આજ રસ્તેથી આપણા અનેક પૂર્વજો અને પૂર્વ પુરોષો શ્રી આદિનાથને ભેટવા આવી ગયા હશે (છે)

એં વિચારથી મનમાં એક અભિનવ પ્રકારની અમર થાય છે, આવા ડુંગરા ડુંગરીના પ્રદેશોમાં આગળ વધતાં વધતાં જિજ્ઞાસા એટલી લાંબાય છે કે હજુ કેશરીઆણના ભવ્ય શિખરો તો નજરે પણ પડતા નથી ત્યારે તે કેટલું દૂર હશે ? તેવા ખ્યાલમાં થોડા આગળ વધીએ તેવામાં તો આપણે એકદમ ધુળેવા ગામના કિલ્લાની નજીક આવી જઈએ છીએ. અનેક ડુંગરોએ અને ડુંગરી ચઢ્યા ઉતર્યા પછી જ્યારે એકદમ ધુળેવા ગામ નજરે પડે છે ત્યારે મનમાં અતિશય આનંદ થાય છે. એક નાની ટેકરી પર એ ગામ વસેલું છે, અને તેમાં પંડ્યા વિગેરેના ઘરો છે. ધર્મશાળા સારી છે, પણ જ્યારે યાત્રાળુઓ સારી સંખ્યામાં હોય છે ત્યારે તદ્દન ભરાયલી રહે છે. આસોથી ફાગણના અંત સુધી યાત્રાળુઓ બહુ મોટી સંખ્યામાં દરરોજ આવ્યા કરે છે. ઈંડર ખેરવાડાની છાવણીને રસ્તેથી પણ અહીં અવાજ છે. તે રસ્તો પણ ઘણો ડુંગરા ડુંગરીવાળો અને લાંબો છે.

કેશરીઆણના જગતા તીર્થના દર્શન કરવાની જે ઇચ્છા ઘણા વખતથી મનમાં થયેલી હોય છે તે જરા કંટ વેઠવાથી આવી રીતે તૃપ્ત થાય છે. કેશરીઆણ મહારાજનું મંદિર મોટા દરબાર જેવું છે, પ્રથમ બહારની ભમતીમાં એક અમીઝરા પાર્શ્વનાથના મોટા બિંબ છે. બીજી ભમતીમાં અનેક જિનબિંબો છે, તેના લેખો વાંચતાં ઘણાખરા શ્વેતાંબર આમ્નાથના હોય એમ જણાય છે. પણ ચક્રુ, ટીલા ચઢતા નથી. ખુદ આદિનાથની મૂર્તિ અતિ ભવ્ય, આકર્ષક અને મોહક છે. એમની પાસે ઉભા રહ્યા પછી ઘણા વખત સુધી ત્યાંથી દૂર ખસવાની ઇચ્છા થતી નથી. જ્યારે હૂધની પખાળ થાય છે ત્યારે શરીરના અવયવો બરોબર દેખાય છે. તે વખતે કંઠોરા વિગેરે શ્વેતાંબર આમ્નાથના ચિન્હો સ્પષ્ટ દેખાય છે. રાત્રે આરતી ઉતરે છે, ત્યારે ચક્રુમાં જે પ્રભાવિક તેજસ્વીતા દેખાય છે તે રત્નના ચક્રુને પણ બાનુએ મૂકે તેવી છે, અને તે કારણને લઈનેજ દેરાસર વિગેરે સર્વ બાબતની માલિકી અને વ્યવસ્થા શ્રી જૈન શ્વેતાંબર સંઘની હોવા છતાં અધિષ્ઠાયક દેવોના આદેશથી ત્યાં ચક્રુ ચઢતા નથી એમ કહેવામાં આવે છે.

પ્રક્ષાલન તથા પૂજનનો વખત નિયત કરેલો છે. તે વખત પછી ગમે તેવો ગૃહસ્થ કે અમલદાર આવે પણ ફરી વાર પખાળ થતી નથી. મોટા તીર્થ પર આ રીતિ અનુકરણ કરવા યોગ્ય લાગે છે. શ્રી આદિનાથના બિંબ પર કેશર એટલું બધું ચઢાવવામાં આવે છે કે કાંઈક તેની ગરમીને લીધે અને કાંઈક બિંબ અતિ પુરાણા હોવાને લીધે પગના ભાગમાં જિર્ણ થઈ ગયા જણાય છે. આ કારણથી તેના ઉપર વિશેષ આઘાત ન થવાની અને વિશુદ્ધ પદાર્થોથી લેપ થવાની જરૂર છે.

સાંક્રિક માન્યતા આ તીર્થના સંબંધમાં બહુ અજળ જેવી છે અને નાસ્તિક માણસને પણ ઘણી વખત ચોંકાવે એવા બનાવો પ્રત્યક્ષ કરે તેવી છે. માન

તાઓ એવા એવા જૈન તથા જૈનેતર લોકો તરફથી આવે છે કે તેના વિચારથી મનમાં એક નવિન પ્રકારનોજ ખ્યાલ આવે છે. વરસ દિવસમાં હજારો રૂપિયાનું કેશર ચઢે છે. કેટલાકો પોતાની અને પોતાના પુત્રની ભારેભાર કેશર ચઢાવે છે, ભીલ જેવા લોકો પણ બહુ આસ્થાની નજરથી જુએ છે અને પૂજન કરવા પણ આવે છે. ભીલ લોકો હમેશાં ખેતી કરીને નિર્વાહ કરે છે અને કોઈ કોઈ ઘાઠ ચોરી પણ કરે છે, પરંતુ યાત્રાળુને તેઓ કદિ હેરાન કરતા નથી. દાદા (કેશરીઆણ આદિનાથ ભગવાન દાદાના નામથી તે પ્રદેશમાં ઓળખાય છે) ઉપર તેઓને એટલી આસ્થા છે કે તેની સેવા કરવા આવનાર તરફ તેઓ ગેર-વાજબી રીતે વર્તે તો તેઓનું નિકંદન થઈ જાય એમ તેઓ અંતઃકરણપૂર્વક માને છે. એક બે સાધારણ સાગતા બનાવે આ બાળતમાં અમને પણ દૃઢ પ્રતીતિ આપી. વાત એમ થઈ કે ટાંગામાં જતાં પરસાદ ગામે જરા મોટું થયું. આગળની ચોકી આવતાં સાંજ પડી ગઈ. જ્યારે બહુ સમજાવ્યા ત્યારે ચોકીવાળાએ અમને સાથે બે માણસ મોકલી આગળ વધવાની રજા આપી. રસ્તો ઘણો વિકટ, અધારી રાત અને અબણથે પ્રદેશ એટલે કાંઈક વાતચીત કરી મનમાંના ભય દૂર કરવાની જરૂર એવે પ્રસંગે રહે છે. અમે પેલા ચોકીવાળાને પૂછ્યું કે ‘અચારે સો ભીલો ચઢી આવે તો તું શું કરે?’ તેકહેવા લાગ્યો કે ‘દાદો બેઠા છે ત્યાંસુધી કોનો ભો છે?’ પછી અગાઉ કોઈ અણસમજી ભિલોએ યાત્રાળુને હેરાન થઈને હતા તેનાપર દાદાનો કેવો કોપ ઉતર્યો હતો તેની તેણે વાત કરી. એ વાત દરમ્યાન તેની સરળતા, આસ્થા અને જ્યારે જ્યારે દાદાનું નામ આવે ત્યારેત્યારે તેનામાં જણાતું એક પ્રકારનું શૌર્ય જરા અવલોકન કરવા જેવું હતું. આવીજ રીતે સદાશિવ ભાઉએ ધુળેવા ઉપર ચઢાઈ કરી તે વખતે તેને કેવી કેવી આગાહી થઈ હતી અને છેવટે તેના લશ્કરને કેવી પીડા થઈ હતી એ સર્વ હકીકત જ્યારે મુળચંદ કાકોર (ભોજક) ના વારસ પાસેથી સાંભળી ત્યારે તેની વાત કરવાની શૈલી અને દાદાના નામ સાથે જોડાયેલો પ્રભાવ અને ઉત્સાહ આનંદ ઉપજાવે તેવા હતા. એકત્રીજ વાત એમ બની કે ત્યાંની એક ગરીબ વાલકી હાથમાં ઢોલકી લઈ લાવણી ગાવા ઉતારે આવી. એણે એના જૂના રાગમાં એટલા ઉત્સાહથી ધુળેવાનાથનું પ્રભાવની લાવણીએ ગાઈ અને ગાવા દરમ્યાન એનું હૃદય એટલા ઉછાળા મારતું હતું કે આવા સામાન્ય અશિક્ષિત વર્ગની પણ કેશરીઆણ ઉપરની આસ્થા જોઈ મનમાં આશ્ચર્ય થયું.

પૂજા અને કેશરની વાત કરતાં કરતાં આપણે થીજી વાત ઉપર ઉતરી ગયા. તે ઉપરથી કેશરીઆણ મહારાજ સંબંધી લોકોની આસ્થા કેવી છે તે જણાવું હશે. જેઓએ કેશરીઆણની યાત્રા કરી હશે તેઓને આ બાળત એકદમ ખ્યાલમાં

૧૨૦

ઝેંઝાવર્મ પ્રકાશ.

આવ્યા વગર રહે તેમ નથી. કેશર એટલા મોટા પ્રમાણમાં અને એવી રીતે ચઢાવવામાં આવે છે કે એ સંઘ'ધી ઘણું ઠહેવા યોગ્ય છે, પણ મોહ રાજનું જોર અને લોકોત્તર મિશ્રતાવની સાથે જ્યારે સ્વાર્થની એકાકાર વૃત્તિ થાય ત્યારે દલીલ કે સમજણને ધ્યાન મળવાનો સંભવ નથી. આથી એવું બને છે કે જેઓનો વિચાર સાધારણ રીતે નિત્ય નિયમ પ્રમાણે પૂજન કરવાનો હોય તેઓ પણ વાટકીમાં કેશર લઈને જાય તો નાસિપાસ થાય છે, કારણકે કેશર ચઢાવવા કરતાં હાથમાં પાછું વધારે આવે છે. આવે પ્રસંગે તેઓએ પણ વધારે પ્રમાણમાં કેશર ચઢાવવાની રીતિનું માનતા ખાતર નહિ પણ ક્ષેત્રબળને લીધે અનુકરણ કરવું પડે છે.

યાત્રાળુઓની ધમાધમ અહીં બહુ રહે છે. કેશરીઆજી મહારાજના દ્વાર દિવસ અને રાત ખુલ્લાજ રહે છે. મુળચંદ ઠાકોરના વંશ વારસો અહીં સવારે, રાતે તથા મોડીરાતે ભાવના-ગાયન મુજરા કરે છે. દેરાસરમાં નિરાંતે એમી પ્રભુ પાસે ધ્યાન કરવું હોય તો બપોરનો વખત વધારે અનુકૂળ છે. રાતે તવ વાગ્યા પછી દારોગાની રજા સિવાય મંદિરમાં કોઈને જવા દેવામાં આવતા નથી, તે વખતે એકાદ વખત જઈ ગીત વાદ્ય સાંભળવા યોગ્ય છે, જોકે મોડી રાતે જિનાલયમાં જવું એ જૈન રીતિને યોગ્ય તો લાગતું નથી.

સાંજે બે ઘડી રાત ગયા પછી ભાવના કરવામાં આવે છે તે પ્રસંગે પણ હીક આનંદ થાય છે. તે પહેલાં આરતિ ઉતરે છે, તે વખતે પ્રભુના ચક્રનું તેજ અવલોકવા લાયક છે.

યાત્રાળુઓ માટે અહીં ઘણા પ્રકારની સગવડ છે. વાસણ તથા ગોદડાં મોટી સંખ્યામાં રાખવામાં આવે છે, પૂજા કરવા માટે નહાવા ગરમ પાણી થાય છે, ધર્મશાળામાં જંગો ખાલી હોય છે, ત્યાં સુધી કોઈપણ પ્રકારની અગવડ વગર એરડી એરડાઓ યાત્રાળુઓને આપવામાં આવે છે અને તે સંઘ'ધી કાંઈ ચાર્જ લેવામાં આવતો નથી. મોટીની દુકાન અહીં એકજ છે, તેથી ગાડાંમાં જનારે ઉદ્દેશરથી જોઈતું 'ગ્રીધું' સામાન લઈ લેવું. રાણા તરફથી 'ડેકો' (Licence) આપવામાં આવતો હોવાથી મોટીની દુકાન વિશેષ ઉદ્ધાવી શકાય તેમ નથી. પચાળ પૂજા વિગેરે સુકરર ટાઇમ થતા હોવાથી નકામો કાળક્ષેપ થતો નથી. અને નિયમસર ઠામ કરનારને નાચીપાસી પણ થતી નથી. કેશર વિગેરે પૂજાનો જે સામાન જોઈએ તે કારખાને પૈસા આપવાથી મળી શકે છે.

કેશરીઆજી મહારાજનો મોટો દરબાર છે. તેમના ચરણ ભેટવાને જૈન-કોમન. નહિ એવા અનેક મનુષ્યો આવે છે. ગમે તે જ્ઞાતિ કે વર્ણના માણસોને નકામું જે ગરજનો પ્રતિબંધ નથી. ઘણી વખત આપણે બીજા લોકોને પૂજા કરતા

જોઈએ છીએ. આહીં ડેટલાંક રિવાજ એવા જોવામાં આવ્યા છે, કે જૈનરીતિ અનુસાર તેના ખુલાસો થઈ શકતો નથી. રાતના આઠ વાગે આસ્તી ઉતર્યા પછી આંગી ઉતારવામાં આવે છે, અને તે વખતે પૂજારી ખુલની આંગી રચે છે, અને કેશ-રથી પૂજા કરે છે. વસંતઋતુમાં ગુલાલ ભરે છે અને આ કાર્યમાં લગભગ એક કલાક લે છે. આ રીતિ તદ્દન નવીન પ્રકારની છે. આંગી વધારે વખત રહે તો મૂળનાયકજીના શરીરમાંથી ક્યોળા ભરીભરીને અમી ઝરવા માંડે છે, તેથી આ પ્રમાણે દાદાના હુકમથી કરવામાં આવે છે એમ ખુલાસો કરવામાં આવે છે. રાતે નવ વાગ્યા પછી ગાંધેવો ગાવા બેસે છે, તે છેક બાર વાગ્યા સુધી તે પ્રમાણે કરે છે. રાત્રિના દેરાસર મંગલિક કરવામાં આવતું નથી. કેશર ચઢાવવામાં વિવેક બહુ ઓછો રહે છે. મંદિરમાં એક બાવો હનુમાનની મૂર્તિ પાસે બેસી દેવી-ઓના મંત્રો બોલે છે, બપુ કરે છે અને શરીરે રાખ ઓળે છે. આ દેખાવ જૈનમંદિરમાં અન્યત્ર કોઈપણ જગોએ જોવામાં આવ્યો નથી. તેમજ આનું કારણ પણ સમજાણું નથી. મંદિરમાં દ્રવ્યની પુષ્કળ આવક છતાં રીપેરનું કામ ચાલતું નથી. જમીનના આરસો જુના કાળના અને વચ્ચે ફાટોવાળા છે, તેને બદલે નવીન આરસ બંધાવનાર તૈયાર છે, પણ દાદાનો હુકમ નથી એવો જવાબ આપી તે કાર્ય કરવા દેવામાં આવતું નથી. પૂજા તથા પખાળના રૂપિયા પડ્યાને બચ છે, દેરાસરમાં જે રોકડ નાણું મૂકવામાં આવે તેપણ પડ્યાને બચ છે. ભંડારમાં જે રકમ લખાવવામાં આવે તેમાંથી પાંત્રીશ ટકા પડ્યાઓને મળે છે. આ સર્વ લાગાઓ શા કારણથી કરવામાં આવ્યા છે. તેનો સ્પષ્ટ ખ્યાલ કોઈ આપી શકતું નથી.

આહીંનો સર્વ કારભાર ઉદેપુર રાજ્ય તરફથી નિમાયેત્રી મેનેજીંગ કમીટી કરે છે. તેના સર્વ મેંબરો સ્વેચ્છાબળે જૈન છે, પરંતુ પ્રમુખસ્થાને એક વૈષ્ણવ ગૃહસ્થ છે. તેઓ સારી લાગણીવાળા છે છતાં જૈન તીર્થના વહીવટમાં વૈષ્ણવની હાજરી જરા વિરોધાભાસ જેવી જણાય છે. દિગંબર બંધુઓએ આ વહીવટમાં ભાગ લેવા ઘણા પ્રયત્ન અત્યાર સુધી કર્યા એમ સાંભળ્યું પરંતુ તેમાં તેઓ ફાવી શક્યા નથી. ઉદેપુરનો શ્રી સંઘ અને ખાસ કમીટિના મેંબરો કેશરીઆજી મહારાજના વહીવટના સંબંધમાં અને યાત્રાળુની જાળતમાં બનતું ધ્યાન આપી જૈન કોમ ઉપર ઉપકાર કરે છે.

કેશરીઆજી મહારાજના સંબંધમાં અનેક દંતકથાઓ ચાલે છે. સદાશિવ-રાવની ચઢાઈની હરીકત ખાસ સાંભળવા લાયક છે. તે ઉપરાંત પાંચ હજાર વર્ષથી મૂળનાયકજી શ્રી આદિનાથની મૂર્તિએ કેવા કેવા ચમત્કારો કર્યા છે તેનો આખાદ વૃત્તાંત સાંભળવામાં બહુ રસ પડે છે. અત્યારે પણ એ તીર્થના અધિષ્ઠાયક દેવો

જાગ્રત છે, એમ ઘણી જાણતના અનુભવીઓ ત્યાં રહેતા હોવાથી કહી શકે છે.

ધર્મશાળાથી પા માધ્યલ દૂર દાદાના પગલા છે. ત્યાં પણ સુંદર ઓટલો બનાવી બહુ શોભા કરી છે. તે જગાની રમણીયતા એવી સુંદર છે કે ત્યાં પ્રભાત અથવા સાયંકાળના વખતે થોડો વખત બેસવામાં આવે તો બહુ સ્થિરતા થાય તેમ છે. દરેક યાત્રાળુએ આ પાદુકાજીના દર્શન પૂજન માટે જરૂર જવું. અહીંથી પાછા આવતાં સ્પષ્ટ દેખાય છે કે કેશરીઆજી મહારાજનું મંદિર અને આખું ધુળેવા ગામ એક ટેકરી ઉપર ઉદેપુરની માફક આવી રહેલ છે.

કેશરીઆજી આવવા જવામાં કેટલીક સુરહેલી સાધારણ રીતે પડે છે. કારણકે આપણને રેલવેની મુસાફરી કરવાની ટેવ પડેલી હોવાથી આવા સ્થાનમાં ગાડામાં જતાં જરા અગવડ જણાય એ સ્વાભાવિક છે. આને લીધે કેશરીઆજી જઈને ત્યાંથી તુરત વિદાય ન થઈ જતાં સ્થિરતાના પ્રમાણમાં પાંચ સાત દિવસ ત્યાં રહેવું. ત્યાં રહેવામાં કેઈ પ્રકારની અગવડ પડે તેમ નથી. નિયમસર વ્રત જપ પૂજન કરવામાં આવે તો વખત બહુ સારી રીતે પસાર થઈ જાય છે અને ત્યાં જે વખત ગાળવામાં આવે છે તેમાં તે વખતે બહુ આનંદ થાય છે, એટલુંજ નહિ પણ પાછા વ્યવસાયમાં જોડાયા પછી પણ જ્યારે જ્યારે ત્યાંનો આનંદ યાદ આવે છે ત્યારે ત્યારે મનમાં એક પ્રકારની તેની મીઠાશ આવે છે. જેને ધ્યાન યોગ સાધવાની ઈચ્છા હોય તેને માટે ગપોરનો વખત બહુ અનુકૂળ છે. ખુદ મૂળનાયકજીના ગિંચ એટલા સુંદર છે કે ત્રાટકાદિ પ્રયોગદ્વારા એક વખત તેમની મૂર્તિને હૃદયમાં સ્થાન આપવામાં આવે તો તેને જીવનપર્યંત ભૂંડી શકાય તેમ નથી. સુંદર શ્યામ વર્ણુ, નાસિકા, કર્ણુ અને ચલનું સરખું માપ, હૃદયચીનો સુંદર ઢોળાવ અને મસ્તકની ભવ્યતા બહુ સારી રીતે ન ભૂલાય તેવી અસર હૃદયપર કરે છે. એ તીર્થનું વર્ણન કરવાનું મૂંઝી દઈ ધુળેવા ગામ છોડી દેવાનું પણ મન થતું નથી. માત્ર પ'લ્યાઓની નકામી ખટપટ અને અજ્ઞાનતાને લીધે ઉપર જણાવેલી કેટલીક ગેરરીતિઓને બાદ કરીએ તો એકંદર રીતે આ તીર્થ જરૂર જોવા લાયક અને સેવવા લાયક છે. આવી જગ્યાએ સ્થિરતાથી રહેવામાં અનેક સત્પુરુષોનો સમાગમ પણ થાય છે અને કોઈ વખત તેથી આત્માને અમૂલ્ય લાભ થઈ જાય છે. હવે આપણે ઉદેપુર તરફ પાછા વળીએ. રસ્તામાં ચોક્કીઓ ચુકવવાનો અને ઢાળ ચઢવા ઉતરવાનો કેમ પાછો પ્રાપ્ત થાય છે, કુદરતની લીલા અનુભવાય છે અને કેશરીઆજી મહારાજના દરબારમાં જે આનંદ લીધો હોય તેનું સ્મરણ થાય છે. આ પ્રમાણે મુસાફરી કરતાં કરતાં ઉદેપુર પાછા આવી પહોંચીએ છીએ. દ્વરથી ટેકરી ઉપર આવી રહેલું સુંદર શહેર દેખાય છે, ત્યારે મુસાફરીનો છેડો આવ્યો એમ મનમાં વિચાર થાય છે. ગાડામાં મુસાફરી

નૈનધર્મ અને તેના ચારિત્ર વિષેનો અનુભવ.

૧૨૩

કરનારે સવારે પૂજા સેવા કરી નવ વાગામાં નીકળી જવાથી ટીંબામાં રાત રહેવાશે અને બીજે દિવસે સાંજે ઉદેપુર પહોંચી જવાશે. ઘોડાગાડીમાં બેસનાર તો બપોરે ત્રણ વાગે નીકળી પરસાદ રાત રહી બીજે દિવસે ત્રણ ચાર વાગે બપોરે ઉદેપુર પહોંચી બંધ છે. આવતી વખત ડાળ ચઢવાના વધારે હોવાથી ગળુધા ઘોડાની મુસાફરી કરનારને પણ એક રાત રહેતે કરવી પડે છે. પરસાદની ધર્મ-શાળા સારી છે, તેથી ખાસ અગવડ પડતી નથી. ઉદેપુર જે ગાડા કે ગાડી બંધાય છે, તે જતા આવતાનાં જ બંધાય છે. વળતી વખત ઉદેપુરમાં કાંઈ દર્શન બાકી રહ્યા હોય તો કરી લેવા. ત્યાંથી બે દૂનો ચિતોડ બંધ છે. વચ્ચે કરાડા પાર્શ્વનાથનું તીર્થ છે. રેશનનું નામ પણ કરાડા છે. અપૂર્ણ.

નૈનધર્મ અને તેના ચારિત્ર વિષે મારો પાંચ મહિનામાં થયેલો અનુભવ

અને

તે સંબંધી મારા વિચારો.

GENTLEMEN,

It is five months since I have been freed from wordly snares by the exceedingly kind help of an able Guru Maharaj like **पूज्यपादाचार्य महाराजा साहेव श्री विजयनेमिसूरिजी साहेव** and I dare say some of you at least have a desire to know my views about the Jain religion and its **चारित्र**. Gentlemen, it is very likely, you will be much interested in what I say, for, mine is the opinion of a man who five months ago was a **वैष्णव** and who resigned the world after completing his forty fifth year of age, age at which a man is supposed to be sufficiently experienced about the pleasure to be found in life and wife. Not only that but I advance so far and boldly say that there is not a soul upon earth who once in his life (may it be when he is sixty years old) will not come to the con-

clusion that many of his relations and friends have passed away and his fate is the same too. The only difference being that resignation of the pleasure of the world is either Voluntary or compulsory and in some cases later and in the other sooner. Now gentlemen, before coming to the point aimed at, I may be permitted at this stage of my article to add that as for the little good that you are able to see in me, it is due to the very great care taken by my Guru Maharaj for my training and treatment. But as for the reverse, I mean gentlemen, the great gap that remains in my progress in proportion to the short time that has passed, all the fault lies with me, my age and my very limited sense.

Before coming to the point I may remind the readers of this article that five months ago I was a Vaishnav. The internal bliss and peace of mind that I have enjoyed during the last five months is very great indeed. By my personal experience I can now attach great importance to the following words of the wise:-

- “ 1. Give up desire and you will find rest.
2. As long as you are attached to temporal things, so long your mind will be disturbed.
3. Your internal peace will be in proportion to your detachment from external objects. ”

Independent of the spiritual welfare that is sure to be conduced by the Jain religion, I might as well add that the principles of the Jain religion make one happy in this world as well. પહેલું સુખ તે જાતે ન્યા. Health is wealth. I have been able to enjoy much better comfort as regards my health of body and soul during the last five months than what I experienced before that period during forty-five years. Before coming here I used to eat at night also, but now I cannot do so and this is the first reason why I enjoy the comforts of health. Secondly, before becoming a Sadhu I never drank boiled water, but now I have to drink this sort of water and this is the second reason why I enjoy comforts of health. Thirdly before I became a Jain

Sadhu I used to eat **કંદમૂળ** and many other objectionable things and drank as well Soda, lemon and ginger, all of which is the cause of ruining the health. Fourthly before I became a Jain Sadhu, on the day that I observed a fast I always ate better things than I used to eat on ordinary days and now on fasting days I do not drink even water, and this is the reason why I enjoy comforts of health.

યોગોદ્ધન also helps me much in keeping the health of the body in proper order. Yoga-vahan means the performance of certain ceremonies and observing **તપ** in a moderate form. During these very charming ceremonies with austerity a Śadhu has to be a real **મિતાહારી** and no wonder a moderator is the happiest of men.

As heat destroys filth, so **તપ** destroys **કર્મમલ**,

સદોષમપિ દીપ્તેન, સુવર્ણ વહ્નિના યથા ।

તપોગ્નિના તપ્યમાનસ્તુ તથાત્મા વિશુદ્ધ્યતિ ॥

Now gentlemen, I come to the highest **સિદ્ધાંત** of the Jain philosophy. The welfare or otherwise of the soul depends upon one's **કર્મ** only. As you sow, so you will reap.

આવળતું બી વાવતાં, પ્રીતે પરડા આય;
આંખાનો રહે એરતો, એમાં શો અન્યાય.

You must reap the fruit of your own actions.

In conclusion, the Kilidar of the whole business is the mind. It can raise you up or take you down and down.

સ્વર્ગાપવર્ગો નરકં તથાંતર્મુદ્ધૂર્તમાત્રેણ વશાવશં યત્ ।

દદાતિ જંતોઃસતતં પ્રયત્નાદ્વશં તદંતઃકરણં કુરુષ્વ ॥

મનોનિગ્રહના ઉપાય નિચે મુજબ છે.

1.—જિનાગમના ચોગતું ચહેતું.

2.—તપ.

3.—ચારિત્રની ક્રિયા.

૪.—મન, વચન અને કાયાના યોગની સત્ પ્રવૃત્તિ.

૫.—બાર ભાવનાની વિચારણા. (જુઓ શાંતયુધારસ)

૬.—શુભાશુભ વ્યાપારના સાલાસાભની વિચારણા.

(Once C. H. BODIWALA Gujarati Pandit For Europeans but now.)

કપડવંજ

ચૈત્ર વદ ૭-૨૩-૧૯૬૯

MUNI CHANDANVIJAYA.

(ઉપરના લખાણનું ભાષાંતર)

સદ્ગૃહસ્થો:—

પૂજ્યપાદાચાર્ય મહારાજ સાહેબ શ્રી વિજયનેમિ સૂરિજી સાહેબ જેવા શક્તિવાળા ગુરૂમહારાજની સહાયથી પાંચ મહિના પહેલાં સાંસારિક ઉપાધિમાંથી હું છુટ્યા છું, અને જૈન ધર્મ અને તેના ચારિત્ર વિષેનો મારો અભિપ્રાય જાણવાની તમને ઘણાખરાને ઇચ્છા હશેજ એમ હું હિંમતથી કહી શકું છું. ગૃહસ્થો ! જે હું કહેવા માશું છું તેમાં તમને થણો આનંદ ઉપજવાનો સંભવ છે, કારણકે એક માણસ જે પાંચ મહિના પહેલાં વૈષ્ણવ હતો, અને જે ઉમ્મર લાડી, વાડી અને ગાડીનો આનંદ ભોગવવાની ગણાય છે, તે ઉમ્મરે એટલે કે પીસ્તાળીશમે વરસે જેણે સંસારનો ત્યાગ કરેલો છે, તેના તરફથી આ બાળતમાં અભિપ્રાય પ્રકટ કરવામાં આવે છે. એટલુંજ નહિ પણ હું આગળ વધીને હિંમતથી કહી શકું છું કે સુષ્ટિમાં એવો કોઈ પણ મનુષ્ય નથી, કે જેને ગમે તેટલી ઉમ્મરે (૬૦ વરસની ઉમ્મરે) પણ એવા વિચાર નહિ આવે કે “તેના સગા સંબંધીમાંથી ઘણા ચાલ્યા ગયા છે, અને તેને પણ તેજ પ્રમાણે તેજ માર્ગે વહન કરવાનું છે.” નાની ઉમ્મરે સાંસારિક કહેવાતા યુગ્મો છોડનાર અને મોટી ઉમ્મરે છોડનાર વચ્ચે તફાવત એટલોજ આવે છે કે તે સુખોનો ત્યાગ તો સ્વેચ્છાએ ગયથવા ફરજિયાત કર્યોજ પડે છે, જ્યારે કેટલાએકની બાળતમાં તે ત્યાગ મોટો થાય છે, ત્યારે કેટલાએક વહેલો કરે છે. હવે ગૃહસ્થો ! જે વિષય નિર્ણીત કરવામાં આવ્યો છે તે માટે મારા વિચારો દર્શાવું તે પહેલાં મને એટલું કહેવા દેશો કે જે કાંઈ થોડું ઘણું સાડું તમે મારામાં જોઈ શકો છો તે, મારા શિક્ષણ અને વર્તણૂક માટે મારા ગુરૂમહારાજજી જે અતિશય સંભાળ લીધી છે તેનેજ આભારી છે; પણ વિરૂદ્ધ રીતે મારા પ્રાચેસમાં જે કાંઈ મોટો ગેપ થોડા વખતના પ્રમાણમાં તમે દેખો છો તે જથ્થો મારો, મારી ઉમ્મરનો અને મારી સંકુચિત બુદ્ધિ-મોજ દોષ છે તેમ નહીં માનજો.

જે વિષય મારે દર્શાવવાનો છે તે જણાવ્યા પહેલાં ફરીથી વાંચનારાઓને

મારે જાણવવું જોઈએ કે પાંચ મહિના પહેલાં હું એક વૈષ્ણુ હતા. માનસિક શાંતિ અને આંતરિક સંતોષ, જે મેં આ પાંચ મહિનામાં અનુભવ્યો છે, તે ખરેખર બહુ વિશેષ છે. મારા જાતિ અનુભવથી ડાહ્યા માણસોના નીચેના શબ્દોની હું ઘણી અગત્યતા સ્વીકારું છું.

“૧ ઈચ્છાનો ત્યાગ કરો, એટલે તમને શાંતિ મળશે.

૨ જ્યાં સુધી સાંસારિક વસ્તુઓ તરફ તમે આકર્ષાયા કરશો, ત્યાંસુધી તમારું મન ઉપાધિમય રહેશે.

૩ બાહ્ય ઉપાધિના ત્યાગના પ્રમાણમાંજ તમારી આત્મિક શાંતિ રહેશે.”

જૈન ધર્મના નિયમાનુસાર વર્તવાથી આત્મિક સુખ તો અવશ્ય મળેજ છે, તદુપરાંત મારે એટલું ઉમેરવું જોઈએ કે જૈનધર્મના નિયમો તદનુસાર વર્તનારને આ જીવનમાં પણ સુખી કરે છે. પહેલું સુખ તે જાતે નર્ચા. આરોગ્ય તેજ દોહત છે. ચારિત્ર યદલુ કયા પહેલાંના મારા જીવનના પીસ્તાળીશ વર્ષ દરમીયાન શારીરિક અને આત્મિક જે સુખ મેં અનુભવ્યું છે, તેના કરતાં ઘણું વધારે સુખ અને સંતોષ આ પાંચ મહિનામાં અનુભવવા હું શક્તિવાન થયો છું. અહીં આવ્યા પહેલાં હું રાત્રે પણ ક્રુધાશાંતિ કરતો હતો, પણ અહીંના નિયમાનુસાર હવે હું તેમ કરી શકુંજ નહિ, અને તંદુરસ્તીનું જે સુખ હું અનુભવું છું તેનું આ સુખ કારણ છે. બીજું કારણ એ છે કે હું સાધુ થયો તે પહેલાં ઉકાળેડું પાણી હું કદી પણ વાપરતો નહિ, પણ હવે મારે ઉકાળેલ પાણીજ વાપરવું પડે છે, અને તંદુરસ્તીનું સુખ ભોગવવાનું તે બીજું કારણ છે. વળી ત્રીજું કારણ એ છે કે હું જૈનસાધુ થયો તે પહેલાં કંદમૂળ અને બીજી પણ ઘણી વિરૂદ્ધતાવાળી વસ્તુઓ હું ખાતો, અને સોડા, લેમન, જંજર વિગેરે પીતો કે જે સર્વે આરોગ્ય અગાડવાના કારણો છે, તેનો મારે હવે ઉપયોગ કરવાનો નથી. વળી ચોથું કારણ એ છે કે હું જૈનસાધુ થયો તે પહેલાં જ્યારે જ્યારે ઉપવાસ કરતો ત્યારે હું હમેશના કરતાં વધારે સારી ચીજો ખાતો અને હવે તો ઉપવાસના દિવસોમાં પાણી પણ વાપરતો નથી, હું જે તંદુરસ્તીનું સુખ ભોગવું છું તેનું એ પણ કારણ છે.

શારીરિક તંદુરસ્તી ખરેખર સાચવવામાં યોગોદ્વહન પણ મને સારી સહાય અર્પે છે. યોગ-વહન તે અમુક ક્રિયાનું કરવું, અને સામાન્ય નિયમમાં તપસ્યા કરવી પડે છે. તપસ્યા સાથે આ આકર્ષણીય ક્રિયાઓના આચરણ વખતે દરેક સાધુને ખરેખરા મિતાહારી થવું પડે છે, અને મિતાહારી મનુષ્ય સંપૂર્ણ સુખીજ ગણાય તેમાં નવાઈ નથી.

જેવી રીતે ગરમી કચરા-મળ વિગેરેને દૂર કરે છે, તેવીજ રીતે તપ કર્મ-

મગને ફર કરે છે. કહ્યું છે કે-“ જેવી રીતે સદોષ એવું પણ સુવર્ણ પ્રદિપ્ત અ-
ગ્નિથી તપાવતાં શુદ્ધ થાય છે, તેવીજ રીતે તપકર્મી અગ્નિવંતે તપાયેલા આત્મા
અવશ્ય વિશુદ્ધ થાય છે. ”

હવે ગૃહસ્થો હું જન ક્ષિણેસોડીના ધૌથી મુખ્ય સિદ્ધાંત માટે કહું છું.
દરેક આત્માનો સુખ અથવા દુઃખનો આધાર તેના કરેલા કર્મ ઉપરજ રહે છે.
જેવું વાવે, તેવું જ લણવાનું હોય છે. કહ્યું છે કે:-

બાવળનું બી વાવતાં, પ્રીતે પરડા ખાય;

આંખાનો રહે એરતો, એમાં શો અન્યાય.

તમારા પોતાના કરેલા કર્મનું ફળ તમારે અવશ્ય ભોગવવુંજ પડે છે.

સંજ્ઞેપમાં સંપૂર્ણ કરતાં મને કહેવા દો કે સમસ્ત કાર્યોનો કિલોદાર
મન છે, તે તમને ઉપર ચઢાવે છે, અગર નીચે ઉતારી નાંખે છે. કહ્યું છે કે
“જેના વશ અને અવશ થવાથી અતર્મુર્ત માત્રમાં સ્વર્ગ અથવા નર્ક મનુષ્યને
પ્રાપ્ત થાય છે, તે અંતઃકરણને સદા પ્રયત્નથી તમે વશ કરો.”

મનોનિયંત્રણ ઉપાય નીચે મુજબ છે.

૧ જિનાગમનાં યોગનું વહન.

૨ તપ.

૩ ચારિત્રની ક્રિયા.

૪ મન, વચન અને કાયાના યોગની સત્ પ્રવૃત્તિ.

૫ બાર ભાવનાની વિચારણા. (જુઓ શાંત સુધારસ)

૬ શુભાશુભ વ્યાપારના લાભાલાભની વિચારણા.

લી.

(યુરોપીયન માટેના એકવખતના ગુજરાતી પંડીત
મી. સી. એચ. બોડીવાલા, પણ હાલના.)

સુનિ ચંદનવિજય.

આ આટીકલના લેખક સુનિરાજશ્રી ચંદનવિજયજી સંસારી અવસ્થામાં
અમહાવાદના રહીશ હતા. વેપલ્લવ સંપ્રદાયના હતા અને બોડીવાલા માસ્તર તરીકે
ઓળખાતા હતા. તેઓએ મીશન હાઈસ્કૂલમાં છેક ઉપરના ધોરણો સુધી માસ્તર
તરીકે કામ કરેલું છે. અને ઘણા ઉંચા દરજ્જાના યુરોપીયન એડીસરોના ગુજ-
રાતી શિક્ષક તરીકે કામ કરેલું છે. એ કામમાં એમણે ઘણી સારી કીર્તિ સંપાદન
કરેલી છે. તેના પુરાવા તરીકે એજન્ટ ટુ ધી ગવર્નર જે. સ્લેકન તથા અમહા-
વાદના આન્નીસ્ટન્ટ કન્સેક્ટર હાઈશોર્ન સાહેબે આપેલા અભિપ્રાય આ નીચે
પ્રગટ કરવામાં આવેલ છે.

પાલીતાણામાં થયેલી ગંભીર હોનારત.

૧૨૯

(From a letter.)

Rajkot 25-4-12

Mr. Bodiwala,

I see there is another **Civilian** sent to Ahmedabad and I hope you are training him in the language and will be as successful as you have been with his predecessors.

J. Sladen.

Agent to the Governor, Kathiawar.

Mr. Bodiwala has a **thorough** knowledge of English. His experience as a teacher is, I believe, **extensive**. I have studied Gujarati with him for four months, and have passed the Gujarati Higher Standard under his **auspices**.

J. B. Hartshorne

I. C. S.

Assistant Collector, Ahmedabad.

આટલી પ્રસિદ્ધિવાળા અને કેળવાયેલા માણસ વેંપણુવ ધર્મ તથા દંધ જૈનધર્મ સ્વીકારે, એટલુંજ નહીં પણ તે સાથે વૈરાગ્ય વૃત્તિથી સંસાર તથા દંધ મુનિપણું અંગિકાર કરે, એ ખાસ અનુકરણ કરવા લાયક હકીકત છે, અને તેમની પરીક્ષક બુદ્ધિ ધન્યવાદ આપવા યોગ્ય છે. એમનો અનુભવ લક્ષમાં લેવા યોગ્ય જણાયોથીજ અહીં પ્રગટ કરવામાં આવેલ છે. તંત્રી.

પાલીતાણામાં થયેલી ગંભીર હોનારત.

(સખ્યાબંધ માણસોનું નુકશાન અને ઘરોનું પડી જવું).

ગઈ તા. ૧૧ મી. બુધવાર જેઠ શુદ્ધ ૭ ની રાત્રે પાલીતાણા ખાતે બાર વાગ્યા પછી માત્ર બે કલાકમાં ૧૨ ઈંચ ઉપરાંત વરસાદ પડવાથી દરવાજા પાસેની નદીમાં અને ઘેટીના દરવાજા તરફની નહેરમાં પુષ્કળ પાણી ભરાવાથી અને નદી ઉપર હાલમાં બાંધેલા પુલ નીચેથી પાણી ન નીકળી શકવાથી પાણીની સપાટી ઊંચી વધતી ગઈ. લગભગ ૨૫-૨૫ ફુટ પાણી વધ્યા એટલે તમામ મકાનો ઉપર તેની અસર થતાં પાયા ગળી ગયા, જેથી બે કલાકમાં મકાનો પડવા લાગ્યા. ભેરવપરામાં હુંગાઈની ધર્મશાળા અને દરબારી હોસ્પિટલ શિવાય તમામ મકાનો જમીનદોસ્ત થઈ ગયાં. તેની અંદર કેટલાંક તો આપણા કન્ટો

૧૩૦

જૈનધર્મ પ્રકાશ.

દબાઈ ગયાં. કચ્છી જૈન યોર્ડીંગના ૩૭ હોટરાઓ પૈકી ૨૦ બચ્યા ને ૧૭ દબાઈ ગયા. જૈન વિધવાશ્રમની અંદર ૨૧ શ્રાવિકાઓ હતી તે તમામ દબાઈ જવાથી મરણ પામી. બીજા પણ સંખ્યાબંધ માણસો મૃત્યુવશ થયા.

થેરીના દરવાજા તરફનું પડું તમામ નાશ પામ્યું છે. શત્રુજન્યતા દરવાજા બહારના ધર્મશાળાઓ શિવાયના તમામ મકાનો બેસી ગયા છે. નવાપરાના ચોકમાં કેટલાક મકાનો બેસી ગયા છે. ફક્ત શહેરનો મધ્ય ભાગ ને ધર્મશાળાઓ બચેલ છે. ધર્મશાળાઓની અંદર દાખલ થઈ જવાથી જેમના ઘરો પડી ગયાં તે તમામ માણસોનો બચાવ થયો છે. ત્યાર પછી આશ્રય પણ ધર્મશાળાઓમાં જ મળ્યો છે. આ હકીકત બહારગામ તાર ને ટપાલદ્વારા ફેલાતાં પુષ્કળ મદદ ચારે તરફથી આવી પહોંચી છે. રાજ્ય તરફથી ઠમીટી નીમાણી છે ને ફૂંડ ઉઠાડ્યું છે. પત્રો લખાણ છે. ચારે બાજુથી પુષ્કળ રકમો આવી છે ને ઘણા ગામો ને શહેરોમાં ફૂંડ થવા લાગ્યા છે. મુંબઈથી પુષ્કળ રકમ આવી છે. કચ્છી ભાઈઓએ ૬૦૦ મકાનો પત્રાનાં કરાવી આપવા ઠબુલ કર્યાં છે. ભાવનગર, અમદાવાદ ને મુંબઈના કેટલાક સખી ગૃહસ્થો તરફથી દરેક માણસને અન્ન વસ્ત્ર વિગેરેની સારી મદદ આપવામાં આવી છે. લાજવાળા કુટુંબોને ખાનગી રીતે દ્રવ્યની રોકડી મદદ અપાણી છે. હજુ મદદ આપવાનું કામ શરૂ છે. આ વખતના વરસાદે કુટુંબા મહુવા વિગેરે ગામોમાં પણ પુષ્કળ નુકશાન કર્યું છે, પરંતુ પાલીતાણા તીર્થસ્થળ હોવાથી જૈન વર્ગની લાગણી બહુ આકર્ષાણી છે અને મુંબઈ, સુરત, અમદાવાદ તેમજ ભાવનગર વિગેરે સ્થળેથી ઘણા ગૃહસ્થોએ બંને ત્યાં જઈને યથાયોગ્ય મદદ આપવાની વ્યવસ્થા કરી છે.

આ હોનારતથી પાલીતાણા ખાતે સુમારે ૩૦૦ ઉપરાંત માણસોના મરણ નીપળ્યા છે ને ૨૫૦૦ લગભગ મકાનો પડીને પાયમાલ થયા છે. આવી હોનારત કાઠીયાવાડમાં કોઈ વખતે પણ થઈ હોય એમ બાંસુવામાં નથી. વિધવાશ્રમની બાઈઓ ને જૈન યોર્ડીંગના વિદ્યાર્થીઓના મરણથી અત્યંત ખેદ થયો છે. જે વિદ્યાર્થીઓ બચ્યા તેને બચાવવામાં ભાઈ કુંવરજી દેવશીએ પોતાના સ્વાર્થનો ભોગ આપી એવો સ્તુત્ય પ્રયાસ કર્યો છે કે જેને માટે તેમને પુરેપુરો અન્યવાદ ઘટે છે. આ હોનારત સંબંધી ન્યુસ્પેપરદ્વારા ઘણી હકીકત બહાર પડેલી હોવાથી અહીં ટુંકાણુમાં જ નોંધ લેવામાં આવી છે. દયાળુ ગૃહસ્થોએ ત્યાંના નિરાધાર લોકોને ઉપયોગમાં આવે તેવી રીતે ગનતી સહાય આપવા હજુ પણ પોતાનો ઉદાર હાથ લંબાવવાની જરૂર છે.

શેડ નરભેરામ કપુરચંદનું ખેદકારક મૃત્યુ.

ઉપર જણાવેલા શ્રી ભરૂચ નિવાસી ગૃહસ્થ તા. ૧૬મી મે વૈશાક શુદ્ધ ૧૧ શુક્રવારે ૬૨ વર્ષની વયે એક પુત્ર, એક પુત્રી, વૃદ્ધ માતા અને વિધવાને મુકીને પંચત્વ પામ્યા છે. એઓ ધર્મચુસ્ત અને સતત ઉદ્યમી હતાં, હિંમતવાન હતા, જાનમેહેનતથી દ્રવ્યોપાર્જન કરી તેનો તીર્થયાત્રા વિગેરેમાં વ્યય કર્યો હતો. એમના સ્વર્ગવસથી અમે ખેદ પ્રદર્શિત કરીએ છીએ. એઓ અમારી સલાહના સલાસદ હતા. એમના મૃત્યુ સમયે જીવદયાના અનેક કાર્યો કરવામાં આવ્યા છે. અમે તેમના પુત્ર છોટાલાલ વિગેરેને દીલાસો આપીએ છીએ અને તેમના આત્માને શાંતિ ઇચ્છીએ છીએ.

ભાઈ ડાહ્યાભાઈ સરૂપચંદનું ખેદકારક મૃત્યુ.

આ મૂળ સુરતનિવાસી પરંતુ હાલમાં મુંબઈ નિવાસી થયેલા જાડુ સલા સથેના જાડુ લાંબા વખતથી સંબંધવાળા હતા. છેવટે લાઈફ મેમ્બર પણ થયા હતા. તેઓ ગળા પરના ઓપરેશનને પરિણામે ગયા માહ માસમાં આ ક્ષત્રી દુનીયા છોડી ગયા છે. તેમના મૃત્યુ સંબંધી વિશેષ જાણર નહીં મળવાથી અમે મોંઘ માત્ર લેવામાં આવે છે. તેમની ઉંમર મુમારે ૪૫ વર્ષની હતી. સલા પ્રત્યે પૂર્ણ પ્રેમ ધરાવનારા હતા. ધર્મચુસ્ત હતા અને ધર્મિક પ્રસંગોમાં અત્ર ભાગ લેનારા હતા. તેમના મૃત્યુથી સલાએ એક લાગણીવળો સલાસદ મુગાવ્યો છે. તેમના બાધુ, વિધવા અને સંતતીને અમે દીલાસો આપીએ છીએ અને તેમના આત્માને શાંતિ ઇચ્છીએ છીએ.

શ્રી જૈન ધ્વેતાંબર કોન્ફરન્સ સુકૃત ભંડાર ફંડ

માહે જુન સન ૧૯૮૩ માં નીચે લખ્યા ગામોમાંથી ફંડની રકમ આવી છે:-
 જુનનેર ૨૨૧, મંચર ૫૧, રાજુર ૩૦, વાડા ૧૬૧, આંગલી ૩૩, લોદરા ૧૧, ભાલર ૪૦૧, લેઆણા ૧૧, જાવળગચુડી ૮૧, રવડા ૦૧, જડા ૨, કુંવાળા ૧૦, મીડી પાલડી ૧૧, થરા ૩૪૧૧, જામપુર ૭, પીલુયા ૫૪૧, ટેંગાચુડી ૩૧૧, મળદર ૧૩, માસોસણા ૧૧, ભારકાવાડ ૨૧, ચાંગા ૨૨૧, ચોદર-ભાલર ૧, સાંકલી ૧૧.

૪૮૬૧૧૧

ગયા માસ આજરે આવેલી રકમ ૧૨૪૦૧

ગત વર્ષના લેટ તરીકે આપવાની જાને છુકો ધનપાળ પંચાશિકુ અને તત્ત્વવાર્તા તથા લક્ષ્મી સરસ્વતીનો સંવાદ જેમનું લવાજમ આવેલ નથી તેમને વી. પી. થી મોકલવાનું કાર્ય શરૂ થઈ ગયેલ છે. જેમને આ અંક મળ્યા પહેલાં વી. પી. મળી ગયા હોય તેમણે તે સ્વીકારી લીધા હશે જ. જેમને આ અંક પહોંચ્યા પછી વી. પી. મળે તેમણે સત્તરજ તે સ્વીકારી લેવા કૃપા કરવી. એક વર્ષ અગર તે કરતાં જોટલું વધારે લવાજમ લેણું નીકળતું હશે તદ્દનુસાર દરેક આડક ઉપર વી. પી. કરવામાં આવશે. આવી રીતે ત્રણ ત્રણ માસથી સૂચના અપાણા છતાં અને આખા વર્ષના આડક ત્હીને માસિકતા અંકો લીધા છતાં વી. પી. પાછા ફરવાનાર ગૃહસ્થો ખરેખર જ્ઞાનજ્ઞાતામાં નાહકતું નુકશાન કરનારા જ થાય છે. વી. પી. ન સ્વીકારનારને લવાજમ તો પાછળથી પણ આપવું જ પડશે, અને લેટની છુકો ઉપરનો તેમનો હકનાણુદ થશે; માટે વી. પી. આવેલા સત્તરજ સ્વીકારી લેવા દરેક આડક ખંધુએ અવશ્ય ધ્યાનમાં રાખી લેવું. આજુ વર્ષ માટે બહુ સુંદર એક લેટની છુક આપવાનો વિચાર કર્યો છે. તેનું નામ વિગેરે વિશેષ હકીકત હવે પછીના અંકમાં બહાર પાડવામાં આવશે.

પર્યુપણ લગભગ બહાર પડશે.

શ્રીમાન્ આનંદચતુરના ' ૫૦ ' પદ ઉપર વિવેચન.

(વિવેચન કર્તા-કાપડીઆ મોતીચંદ ગીરધરલાલ. સોલીસીટર.)

આ ગ્રંથ જે અમારા તઃકૃથી બહાર પાડવામાં આવનાર છે તે લગભગ તૈયાર થઈ જવા આવ્યો છે. ગ્રંથ ' ૮૦ ' ફારમ ઉપરાંતનો લગભગ ૭૦૦ પૃષ્ઠનો થશે અને સુંદર પ્રીન્ટીંગ તથા બાઈન્ડીંગ કરાવવામાં આવશે, છતાં કિંમત બહુ જ નજીવી લગભગ પડતજ રાખવામાં આવશે. આડક થવાની ધંચા રાખનારા ખંધુઓએ સત્તર નામે લખી મોકલવા. તેના ઉપર વિવેચન એવી સરલ અને સુંદર ભાષામાં લખવામાં આવ્યું છે કે જે કોઈ વાંચશે તેને તેમાં અપૂર્વ આનંદ આવે તેમ છે અને તરતજ સમજણ પડે તેમ છે. પદોના દરેક ગુદાર્થી બહુ સારી રીતે લંબાણથી વિવેચનમાં સ્પષ્ટ કરવામાં આવ્યા છે. દરેક પદમાં બુદ્ધી બુદ્ધી જે જે ફીલોસોફી કર્તાએ દર્શાવી છે, તે દરેક સ્પષ્ટ શબ્દોમાં સમજતા તરતજ સમજી શકાય તેવી ભાષામાં વિવેચનમાં દર્શાવવામાં આવેલ છે. આથી દરેક જીત બહુએ અવશ્ય આડક ખવાડાયક છે.